

XUÂN, TÌM VỀ ĐỒNG NỘI

Chị đi biển buồn không?
Em về, vui ruộng đồng
Ngắm trời cao, mây mỏng,
Hưởng nắng tốt, trời trong.

Đưa ông Táo về Trời
Má cúng đủ chè, xôi...
Bức hoành phi, câu đối
Nghe công, tội đủ lời.

Má đem kho cá trê
Thơm lừng lựng hương quê,
Vại dưa vàng cải bẹ,
Mâm com bày chõng tre.

Com thơm lừng lúa chiêm,
Cải dòn tan, ớt xiêm,
Gắp hoài vẫn còn đói
Nếu chị thèm: về tìm.

Phụ Má muối dưa chua
Nhìn các em chơi đùa
Bằng rỏ, rá, tre, nứa
Hòn hạn hán gặp mưa.

Hương đồng nội tuyệt vời!
Ý Nga, 31.1.2016

THAN HOÀI AI NGHE?

Nóng thì mở máy lạnh đi!
Có chi quái dị, cầu kỳ mà than?
Lạnh? Nhà có sưởi an toàn
Nào đâu đốn củi trên ngàn khó khăn!
Luôn luôn than vãn, cần nhàn
Hèn chi mà lấm nếp nhăn, già nhăn.

Nhọc nhăn hành khát thiếu ăn
Mỏng manh tờ báo thay chăn, ngủ hè.
Máy gì ấm, lạnh chờ che?

ĐỌC THƠ BẠN HỮU

Bài THƠ kết, tứ bất ngờ
Ý vui tương phản vỗ bờ: triết nhân!
Thâm sâu gửi gắm ân cần
Nghĩa, lời điều luyện! “Ngữ thần” tuyệt hay!

Mở toang cánh cửa đắm say
Mê THƠ đến chết đời này: viết hoa.
THƠ THƠ! Ma túy chẳng ngoa!
Say say đắm đuối, ngọt loa, mật tình!
Chấm than! Tán thán một mình
Khen THƠ mà sợ Bạn bình mình điên.

Ba khen: “*Bùi Giáng có duyên*”
Con khen tất cả ai ghiền nàng THƠ!

Ghiền THƠ mới được mộng mơ
Ngợi ca cuộc sống, tôn thờ tình yêu
Thăng hoa NHÂN, NGHĨA mỹ miều
Mai sau già yếu, tuổi chiều: tiễn THƠ.

Ý Nga, 31.1.2016

NHỚ MÁ QUÁ!

Từng đêm giấc ngủ chập chờn
Ngậm ngùi thương Má, gói hờn, giỗi chần
Trở trần cứ mãi trở trần
Ai lo sắc thuốc, ai săn sóc Người?

Cách nhau Á, Mỹ hai trời
Làm sao gom một, trao lời hiếu dâng?
Đêm lo đứt ruột, băng khuâng
Ngày nâng đủ thứ, ai nâng Mẹ già?

Dâng chồng viên thuốc, lệ ra
Hình như thẳng thốt vỡ òa tim đau!

Ý Nga, 31.1.2016

XẤU HOÀN KHỔ CHỦ!

Đặt điều vu khống người ngay
Chị, anh chẳng thẳng: đắng cay trở về!

Co ro giấc ngủ, chẳng nghe than phiền!
Ý Nga, 31.1.2016

Ngọt ngào không biết ủ ê
Dĩ nhiên thiên hạ chữ tề! Oan chi?
Ý Nga, 31.1.2016

DCL

Hoa Xuân

Phạm Thị Minh-Hưng

Kìa đóa hoa cười đón gió Xuân,
Nhẹ bay bay tà áo giai nhân,
Rạng ngời trong nắng khoe hương sắc,
Lòng vui chan chứa tiếng chuông ngân.

Nàng Xuân tuyệt sắc sẽ qua đây,
Gieo rắc ngàn hoa mạch sống đây,
Cành biếc lá xanh mơn mơn nụ,
Tình Xuân ngọt ngào thoáng men say.

Chợ Hoa bán bán rộn ràng vui,
Muôn màu sắc thắm lá xanh tươi,
Nắng Xuân ấm áp tỏ ngày mới,
Bừng lên sức sống Xuân rạng ngời...

Đây những cành Mai Cúc rực vàng,
Bên màu hồng nhạt nụ Đào phai,
Ô kìa, Lan tỏa hương thơm ngọt,
Xanh vàng đỏ tím thắm lòng ai!

Trời trong gió nhẹ lá dong đưa,
Hoa ngọt hương tình thỏa ước mơ,
Thanh tân thiếu nữ khoe màu áo,
Em nhỏ vui mừng: "...Tết đến chưa...?"

RAY RÚT

Chị đồ kỳ chỉ vì lòng ganh tỵ
Tâm so bì: kẻ ghét, người khinh khi,
Bụng hẹp hòi, dạ chật chội cách chi,
Toàn nhằm nhí chuyện thị phi, ác ý.

Không lập chí: nam nhi vô liêm sĩ!
Ai nể vì trò ấu trĩ trường kỳ?
Dạ tí ti, đầy chướng khí, tro lý
Bụng hiềm tỵ, lấm vết tỳ Cộng phi.

CHỌN HOA TẾT

Mai vàng, cúc lại vàng hơn!
Hoa vòng, đào, phượng... đỏ hờn ngoại bang
Năm này Vàng phải vẻ vang
Dân thay vạn thọ vững vàng tự do.

Mua chi sắc đỏ dày vò
Thay Vàng, buông bỏ Đỏ!
Hò dô ta!

Ý Nga, 26.1.2016

**Kìa thâm thúy, oai nghi nêu sĩ khí!
Người trung ngôn, chí lớn, bậ học khôn,
Mộng chưa tròn, đau đớn, sử luyện ôn
Nước không ổn, dân chẳng yên: ray rút!
Ý Nga, 26.1.2016**

BI QUAN

Dặm dài mệt mỏi đôi chân
Không gian nhen nhúm hương trần gian: NGHỈ
Nghỉ chi ngựa hý, cương ghi?
Bốn mùa mưa nắng phải đi hết đời!
Ý Nga, 25.1.2016

THI NHAU BỆNH

Mông mênh, buồng thả thời gian
Không suy, chẳng nghĩ, miễn bàn lợi danh
Bây giờ chỉ có em, anh
Vui bên sức khỏe mong manh bồng bênh
Ý Nga, 25.1.2016

NGẠO NGHỀ

Từng ngón hoài nghi, phím nhọc công
Chữ này có nghĩa, chữ kia không
Mỗi dòng công chữ mang tâm sự
Không khóc, thơ cười: ngạo nghề, nông!
Ý Nga, 25.1.2016

CẢ TUẦN MẮT NGỦ

Bụng giùm một cốc cà phê
Hương thơm lừng lụng tụ về quanh em
Sưởi tay ấm áp mà thêm
Nhưng không dám uống, sợ đêm thơ... hành
Ý Nga, 25.1.2016

ĐI CHƠI NÚI TUYẾT

Khoảng 10 giờ sáng hôm nay, ngày lễ Valentine, con gái tôi điện thoại yêu cầu tôi chuẩn bị để đi chơi núi. Vợ chồng và cháu ngoại đang trên đường đến đón tôi, khi tụi nó đến thì sẽ đi ngay. Vì chưa hề nếm mùi vị đi chơi núi ra sao nên khi nghe vậy tôi rất thích. Tôi hỏi hà mặc đồ vào rồi ngồi chờ sẵn. Khoảng 20 phút sau chúng tôi lên đường.

Chúng tôi rời Temecula bằng đường Murrietta Hot Spring và xe tiếp tục chạy khá lâu trên con đường đó về hướng San Bernardino. Ngồi trên xe, đi qua bao nhiêu đồi núi lớp lớp chập chùng, tôi nghĩ lan man đến chuyện đời... Không như sông biển núi đồi muôn ngàn năm mới có thể bề dàu, đường đời thì thay đổi rất chóng. Mới hai năm trước tôi ở vùng biển San Diego mà nay đã lên miền núi của Riverside County, tiếp với San Bernardino County. Ngược với địa thế, từ biển thấp lên vùng cao, tài chánh của tôi từ cao xuống thấp theo đà kinh tế thoái hóa mấy năm qua làm cho tôi, một kẻ buôn nhà từ nơi có khí hậu dễ chịu phải dọn đến ở nơi thời tiết nóng lạnh bất thường này. Lúc đầu cũng buồn nhưng khi nghĩ đến chuyện người vùng biển thường hay mua nhà trên núi cho sang hơn thì tôi cũng tự an ủi mình rằng mình được ở vùng cao mà nhà cửa lại rẻ hơn thì cũng là điều may mắn. Sau đó tôi không còn biết mình đã đi thêm bao lâu, qua những con đường nào nữa vì mắc ... ngủ gật.

Tôi chỉ tỉnh lại khi xe chợt ngừng, hoang mang không biết mình đang ở đâu. Nhìn thấy bộ mặt ngái ngủ của tôi có vẻ khôi hài sao đó, tài xế là con rể tôi vừa cười vừa bảo rằng xe đang ở trong thành phố Redland, tạm ngừng ở đây để làm vệ sinh cá nhân. Nhìn thấy cạnh bên chỗ xe đang đậu có một quán bán trái cây tôi hết ngái ngủ ngay, chạy đến coi và bất ngờ mua được mấy bịch quả bơ rất rẻ. Tôi nghiền quả bơ, thường mua trên 1 đô/1 quả nhỏ, mà ở đây quả lớn hơn nhiều nhưng giá chỉ có \$0.50/1 quả. Tôi cũng thích thú vì lâu nay chỉ nghe nói đến thành phố này với nhiều điểm du lịch khá tốt như Snowcrest, MT Waterman, Mountain High, Rim Nordic Ski Area, Snow Valley Ski Area, đến bây giờ mới được thấy tận mắt. Nghe nói Blast Soccer Field, CS University, CYSA, Glen Helen Raceway rất gần Freeway 215, nhưng thôi hên lần khác vậy, vì lần này không đủ thì giờ. Những gì thấy được trên con đường đi qua ở Redland chỉ là một góc thành phố nhưng có lâu đài, trường học, nhà cửa nhiều cây cối xum xuê, thật đẹp thật yên tĩnh, coi như cũng đủ cho tôi vui rồi.

Chẳng bao lâu sau chúng tôi tiến vào vùng San Bernardino National Forest. Đến bây giờ tôi mới tìm hiểu là mình đang đi đâu. Thì ra “núi” mà tụi nó đang dẫn tôi đi chơi là Big Bear, thuộc San Bernardino County, một lãnh thổ gồm thật nhiều núi, hàng hàng lớp lớp những dãy đồi thông cao chót vót và dài như vô tận.

Tuyết làm đồi cao đồi thấp, những tảng đá đủ hình thù, những mái nhà đủ kiểu thỉnh thoảng thấy hai bên đường trắng phau phau, đủ hình đủ dạng, đẹp ơi là đẹp! Chúng tôi hí hửng lái xe tiến lên, nhưng bất ngờ bị chặn lại, và bị mấy park rangers yêu cầu phải gắn chain (giây sên) vào bánh xe mới được đi. Có cả cảnh sát ở đó, lại thêm bảng “Chain Required” nên bố ai dám không tuân theo. Trong khoảng đất bằng (có lẽ là trạm kiểm soát lối vào dãy núi có Hồ Big Bear) đó đã có những xe vừa rời đi với giây sên trên hai bánh sau, nhiều chiếc vẫn đang nằm chờ mua sên, một số khác có sên đang làm nũng với chủ nhân bằng cách không chịu nằm vào đúng bánh xe, làm chủ nhân phải lúi lên kéo xuống, trở ngược trở xuôi. Con rể tôi may có mang theo cặp sên, nhưng lại không biết ráp. Tôi đề nghị nên thuê những người chuyên ráp sên đang đứng quanh đó. Con gái tôi hỏi giá. \$30 đến \$40, một tên đáp. Nghe vậy con rể tôi vội tự làm lấy. Nó trái 2 cái giây sên dưới đất sau 2 bánh xe sau, nhảy lên xe rồi máy chạy lui định cho 2 bánh xe nằm ngay giữa 2 cái sên, xong rồi lúi húi kéo sên lên. Nó lái dở nên mấy lần 2 cái sên vẫn không nằm ngay giữa 2 bánh xe được. Thế này là phải xem ông kia làm gì rồi chỉ lại cho nó mới được. Tôi đi ngay đến chỗ một tên Mỹ đang ráp, xem một lúc rồi trở lại chỉ bảo nó làm theo. Loay hoay một hồi rồi cũng tạm được. Tiết kiệm được \$40 vợ chồng nó vui lắm, nhưng bù lại nó phải lết dưới đất áo quần tay chân lấm lùn tuyết ướt nhèm nhẹp.

Chúng tôi đi qua Jenks Lake, tiếp tục con đường dài càng đi càng lên cao. Tôi so sánh mây trên trời với tuyết ở dưới đất và thấy rằng tuyết trắng hơn mây vì mây như bị dính mực nhiều màu, là phản chiếu của nhiều vật trong không gian và dưới đất gom góp lại. Nhìn hàng hàng lớp lớp những cây thông trên hàng hàng lớp lớp đồi xa đồi gần và dọc hai bên đường, tôi có cảm tưởng như chúng có đôi, có gia đình giông tộc. Rất nhiều cặp đứng gần nhau có cỡ tuổi như nhau, lại có già trẻ lớn bé quây quần xung quanh. Chợt nhớ đến câu than thở của Nguyễn Công Trứ “Kiếp sau xin chớ làm người, làm cây thông đứng giữa trời mà reo.” Tôi buột miệng than: “Ông ấy làm rồi!” Theo tôi nghĩ, so với kiếp người, cây thông khổ sở hơn nhiều. Những cây thông ở đây là một ví dụ cụ thể, chưa kể phải đứng yên một chỗ không nhúc nhích đi đâu được, chúng còn bị gió bão mưa nắng sâu bọ đọa đầy. Nóng lạnh của thời tiết càng kinh khủng hơn! Chúng ta đến đây ở chơi ngắn hạn, dù đã mặc áo trong áo ngoài bao nhiêu lớp vẫn còn lạnh đến nước mũi chảy lòng thòng, vậy mà lũ thông phải trần thân ngâm mình trong gió tuyết ngày đêm qua bao năm tháng, thử hỏi chúng sướng được sao! Chúng reo hay là than khóc đây? Khoa học đã chứng minh được rằng cây cối cũng có cảm giác, cũng biết hưởng ứng tình thân, cũng như tiếng đàn tiếng hát đó mà. Rõ ràng là chúng khổ sở đến nỗi phải mượn tiếng gió để khóc than cho số kiếp của mình.

Chiếc xe với hai cái sên không thể chạy nhanh, cứ ì ì ạch gây tiếng kêu cục kịch như xe tăng nghiêng đường nghe bất mệt. Thấy đường thì dài mà trời thì sắp tối, xe chạy rất chậm, có lẽ vì ráp không đúng cách nên con rể tôi ngừng xe lại, tháo giây sên ra để chạy cho nhanh hơn. Tôi rất hồi hộp vì cảm thấy không an tâm. Nếu mà đường có tuyết, ướt, xe lại chạy nhanh thì ô hô ai tai, nó mà trượt bánh rơi xuống thung lũng sâu hun hút hai bên đường đèo thì cả 4 người ngồi trong xe đều phải đi chầu Diêm Vương. Tuy nhiên, dọc đường may mà càng lúc thấy càng khô ráo. Tuyết được tấp lên gọn gàng hai bên đường cả rồi. Những bức thành tuyết dơ bẩn nhưng vén khéo kéo dài đến hàng trăm dặm đó chắc là công trình của rất nhiều xe ủi tuyết đã làm việc cả đêm qua!

Giữa đường tôi cũng ngạc nhiên khi thấy có những school buses đang chạy. Thì ra ở đâu có người dù đông hay ít thì cũng có trường học và hệ có trường học là có xe chở học sinh. Hệ thống giáo dục của Mỹ ở đâu hình như cũng như nhau, hành chánh chia ra quận hạt thì giáo dục cũng có quận hạt. Dọc đường chúng tôi thấy có ít nhất là 5 campgrounds (nơi cắm trại) mà không nhớ rõ tên, hình như là Seven Oaks 3, Mile High Pine, High Mountain và... Còn có Santa Ana River mà nghe đâu là rất dài, nó bắt đầu từ nơi đây, uốn lượn qua nhiều núi non thành những hồ lớn (có hồ nằm trên độ cao đến 11,485’gi đó) rồi từ Pacific Crest Trail chạy dài cả 110 dặm trước khi đổ vào Pacific Ocean ở Huntington Beach.

Ở Big Bear, chúng tôi ghé vào Pong’s Cuisine để dùng bữa. Đói bụng là ăn chứ chẳng cần phân biệt trưa hay

tôi. Mỗi người kêu một món. Tôi kêu đại món Chao Men Combo, giá sơ sơ \$11.99 thôi. Chỉ 5 phút sau người bồi đã mang ra một đĩa chao men nhìn thấy phát hoảng. Chỉ mới nhìn cái đĩa to ù đầy thịt bò, heo, gà và những sợi mì to như chiếc đũa là tôi đã no khan rồi! Trăm lần như một, tôi đi ăn bất cứ tiệm nào, chọn món nào thì cũng hóa thành món không ngon. Thấy 3 người kia phải chờ rất lâu mà vẫn chưa có đồ ăn nên tôi mời họ chia bớt. Ai cũng múc vài muỗng rồi ngồi làm thinh. Sau khi vất vả ăn được một ít rau cải trong đĩa thì tôi đầu hàng. Sau bữa ăn “đáng nhớ” đó, chúng tôi đã lái xe quanh hồ Big Bear để ngắm cảnh. Một phần hồ phía đông bị nước đá phủ đầy. Phần còn lại mênh mông nước thẳm. Tôi tưởng tượng những tôm cua cá đang phải ẩn mình thật sâu dưới nước để khỏi bị đông đá như khi bị bỏ vào freezer! Hồ thật rộng và đẹp, nhưng mặt trời lúc này không đủ sáng để phản chiếu những nhà cửa lâu đài trông thơ mộng dọc hai bên hồ. Có lẽ vì khoảng cách quá xa hồ nên khó thấy. Cảm tưởng lần đầu của tôi vùng này là một nơi “khí ho cò gáy” nên tôi ngạc nhiên biết bao khi nhìn thấy những lâu đài và biệt thự đẹp đẽ sang trọng nhàn nhán tít trên núi cao và dọc hai bờ hồ. Phong cảnh càng như tranh vẽ với màu trắng tinh của tuyết phủ trên màu nâu, đỏ, xám, vàng, xanh của những mái nhà, khung cửa, bậc thang, cây cối trong những vườn hoa nhỏ trước một số khuôn viên. Tôi cũng thắc mắc tại sao dân cư ở đây không đậu xe trước nhà hay ven đường như các nơi khác và sao nhà nào cũng có một ụ tuyết lớn trước sân. Phải chăng là tuyết do người ta vét tuyết ngoài đường và quanh nhà dồn lại?

Khi xe ngừng lại ở đường vào một cái trail (hình như là Woodland Trail) cạnh bên bờ hồ phía bắc, thấy tuyết quá đẹp tôi chỉ muốn như con nít, nằm lăn lên tuyết, vốc tuyết nắn người thành những người tuyết như đã từng thấy trong những phim chiếu cảnh Noel, nhưng mới đặt chân lên tuyết thì đã phải giật mình vì bị lún sâu xuống đến mắt cá chân. Trời lạnh thế lờ mà giày vớ ướt hết thì có mà đổ bệnh. Nhìn vào một dốc thấp gần như bằng phẳng khá rộng xen kẽ với những hàng cây phía gần đường, thấy con nít 5-7 tuổi đang dùng các chậu bằng nhựa đua nhau trượt tuyết, tôi ước gì mình có thể làm như tụi nó. Nếu có mang theo thau chậu thì chắc tôi cũng không ngại đâu. Đến núi tuyết mà chân không chạm tuyết thì quá thiệt thòi nên tôi tìm cách dò đường và cuối cùng cũng tìm được đường đi trên tuyết mà chân không bị lún. Số là đất dù phủ đầy tuyết cũng có đường mòn cho người qua lại như những đường mòn ở các thôn quê, phương chi đây là nơi nhiều đường mòn (trails) dành riêng cho người đi bộ hợp lại, hàng ngày có nhiều người đi qua nên có những chỗ tuyết thành cứng như đá ngay hàng thẳng lối rất dễ đi. Tôi làm người tiên phong, dẫn đầu đoàn người hơn chục mạng đi vào rừng để thám hiểm... Hóa ra tôi chẳng phải là tiên phong! Phía trong kia đã có một số người đi trước tôi xa xa, đi thêm một lúc lại thấy một số người khác đang dẫn chó đi ngược lại. Vệ sinh của nơi “khí ho cò gáy” này mà cũng đúng tiêu chuẩn thật, thỉnh thoảng lại thấy một thùng vệ sinh đã chiến, một thùng chứa rác, một thùng bao nylon để chứa phân chó nữa. Lúc đầu, khi thấy mấy cái bao nylon đen đen gọn gọn vừa chân, tôi để đoàn người đi trước, riêng mình dừng lại xỏ hai chân vào hai cái bao, mừng thầm rằng mình đã có vũ khí bảo vệ cho chân ấm và khỏi bị ướt, đã quá rồi. Bước đi vài bước còn được, đến bước thứ 3 thứ 4 thì “oạch”, y như kẻ mới học skiing, ngã chổng kên, dính tuyết từ chân đến đầu. (Thường là mắc mưa thì ướt từ đầu đến chân, nhưng đây là ngã trên tuyết nên mới bị từ chân đến đầu.) Tôi càng mắc cỡ hơn khi được con tôi cho hay đó là những bao dùng đựng cứt chó. Lại là chó! Năm nay thế là tôi lại vì giống vật này mà bị té chổng cẳng. Năm nay, chỉ cách đây mấy tháng, cũng vì phải kiêng gạch đá lép lên mấy chỗ đất phía trước nhà hay bị con chó nhà hàng xóm đào lên tít tung mà tôi bị thần kinh tọa, chân phải bị đau đến giờ vẫn chưa lành!

Đi vào càng sâu, càng thấy có nhiều đường mòn rẽ đi tứ phía với nhiều tên gọi khác nhau chứ không phải chỉ có một. Tôi không thèm nhớ tên chi nhiều cho mất công. Ngắm phong cảnh và đường đi cũng bận rộn lắm rồi. Con nít nhà ai phóng uest dọc đường đi, nếu không để ý thì phiền lắm. Phía bên tay phải có chiếc cầu gỗ bắc ngang qua, trên có công chào bằng gỗ uốn vòng và tượng đá của ai đó, phong cảnh khá đẹp. Tôi hỏi phía dưới là nước hay là đất thì ai cũng chịu, không trả lời được, vì nó trắng xóa một màu. Tuyết treo trên cành, tuyết ở dưới chân, tuyết đập vào mắt, tuyết bám vào tay, tuyết nhiều ơi là nhiều! Đi thêm thì chẳng biết đến đâu, mà trời lại sắp tối, thấy thiên hạ lũ lượt kéo nhau về, chúng tôi sợ ma tuyết nên cũng rủ nhau đi theo.

Thành phố đã lên đèn thật sớm. Khi đi ngang qua Snow Summit ở gần Mill Creek Road, mới nhìn qua tôi cứ tưởng là những ngôi sao rực rỡ lừng lờ từ đâu trên trời xuống dưới đất, trông như một kỳ quan. Nhìn kỹ lại thì mới thấy đó là những ngọn đèn ở trường đua. Ánh đèn cao thế trên tuyết trắng ngần làm ta chóa mắt lúc đầu không thấy được trường trượt tuyết nằm dọc trên hai sườn đồi, được chia cách bằng những vách tuyết ngay hàng thẳng lối, nơi đó thiên hạ đang lên xuống, trượt, nhảy tung bùng trên tuyết. Chú ý thêm thì nhiều người

đang skiing (hai chân trên 2 thanh sắt hay gỗ, chân trước chân sau, hai tay có 2 cây chống), nhiều đũa khác đang snowboarding (hai chân cùng trên một tấm gỗ hay sắt, cứ thế mà trượt, nhảy, không có gậy chống.) Xe đang chạy, ngoái cổ nhìn lui mãi tôi vẫn chỉ thấy được có thể về Big Bear Snow Summit. Thấy vậy cũng đã đủ cho một người không biết trượt tuyết như mình rồi, chẳng nên tiếc nữa. Tôi tự nhủ. Trên đường về, tôi cố tìm câu trả lời cho những thắc mắc của tôi trên đường đi. Chú ý thêm một chút những ngôi nhà thấy trên đường, tôi mới hết thắc mắc. À thì ra, những đụn tuyết trước mỗi căn nhà đều lấp ló hoặc tấm bạt hoặc cửa xe hoặc bánh xe được tuyết chừa lại. Ôi! Đụn tuyết cao và dày như vậy, biết đến thuở nào mới tan chảy hết cho người ta lấy xe đi? Tôi thậm nghĩ đến những khó khăn của dân cư ở đây vào mùa này. Làm sao họ có xe để đi lại? Thức ăn làm sao đi mua? Tiền điện nước sao chịu nổi? Hệ thống cống rãnh thông hay không? Đi làm bằng cách nào? Lỡ bị bệnh làm sao chạy cho kịp? Biết là mình lo kiểu “lo con bò trắng răng,” nhưng tôi vẫn bị những điều đó ám ảnh hoài. Tôi càng thấy ái ngại khi chứng kiến một ông già gần 80 mặt mày bơ phờ đang cầm cuốc ì ạch cố hất những mảng tuyết ra khỏi xe ông.

Tôi đã nhìn thấy cảnh Big Bear trong phim xưa *Last Of The Mohicans*, phim ca nhạc *Paint Your Wagon*, đã nghe nói về những chỗ trượt/nhảy tuyết ở Big Bear. Tôi cứ tưởng rằng Big Bear vẫn còn lạc hậu, dân cư chỉ là những mọi da đen da đỏ, ai dè bây giờ những con gấu xám to lớn làm nên tên tuổi của vùng này nay đã tuyệt tích, riêng Big Bear đã trở thành một thành phố mùa đông rất đẹp. Phi trường, bệnh viện cho người, viện cho thú, trường học, chợ búa, văn phòng dịch vụ, tiệm sửa xe, các loại máy điện tử, quán ăn, v.v mọi thứ mà những thành phố khác có thì hầu như Big Bear đều có đủ. Chỉ có một thứ tôi không thấy là chùa chiền. Hy vọng sẽ có một Phật tử hảo tâm nào đó đến đây xây chùa và truyền bá Phật pháp.

Lúc này mặt trời đang nằm ở góc 45 độ cách chân trời trước mặt, tỏa ánh sáng yếu ớt xuống trần gian. Ánh sáng tuy yếu ớt nhưng khi chiếu lên trên mặt tuyết trắng tinh, những núi non chón chỡ, trùng trùng điệp điệp những cây thông, những tảng đá hình thù kỳ dị, ½ kín ½ hở tạo thành một bức tranh vĩ đại đầy những nét chấm phá tuyệt vời. Tôi cảm thấy như mình đang lạc vào cõi thần tiên của Công Chúa Bạch Tuyết với Bảy Chú Lùn. Mây trở thành lem luốt, vạn vật đều trở thành dơ bẩn, xấu xí. Màu trắng tinh khiết tuyệt vời ngự trị ở khắp nơi, át cả hừng hà sa số màu xanh thẫm của lá thông, màu nâu đen của gốc thông và màu đá xám dọc hai bên đường. Tôi chợt liên tưởng đến tình yêu của loài người. Có những câu ca như “Tình ta như tuyết giăng đầu núi, vắng vắng muôn thu đến tuyết vơi” hoặc “Anh ước sao tình như tuyết trinh. Tuyết ơi xin nhuộm trắng trong tâm hồn em gái nhỏ tôi thương.” Tình yêu mà có được màu tinh khiết như tuyết thì còn gì quý hơn!

Trời đang tối dần. Nhưng chúng tôi đã qua khỏi những đèo cao và đang xuống núi rồi! Tôi nói giỡn với con tôi là chỉ những tên trộm mới “xuống núi” vào ban đêm như thế này. Con tôi bảo: “VẬY MOM coi chừng tối nay tụi con sẽ đến ăn trộm nhà Mom đó.” Chúng tôi cười với nhau rất vui vẻ. Khi xe đến ngã rẽ một bên chỉ đường đi Pasadena, bên trái chỉ đường đi Redland, tôi chợt ngẩn người khi nhìn xuống bên dưới. Tôi có cảm tưởng tôi là người từ một hành tinh đang nhìn một hành tinh lạ, hoặc những gì tôi thấy là những dải thiên hà đủ màu sắc đang chen chúc nhau ở trước mắt. Những chòm sao lớn nhỏ, mặt trăng mặt trời mà tôi từng thấy chẳng cái nào đẹp bằng. Những ai đã từng đứng trên núi cao để nhìn xuống những thành phố lớn chắc đã biết tôi đang muốn diễn tả cái gì. Ánh sáng đủ màu sắc như triệu triệu vì sao lung linh lấp lánh trong đêm đẹp mê hồn! Chỉ có điều là đất trời phải đảo ngược.

Khi về tới nhà thì trời đã tối hẳn. Con rể tôi hỏi: “Mom có thích không Mom?” Tôi lắc đầu đáp: “Thật là dở chưa từng thấy. Mom không thích tí nào cả.” Nó trợn mắt nhìn tôi, một hồi lại nhìn vào tay tôi, cái tay đang cầm cái hộp thức ăn mà tiệm Pong ở Big Bear đã giao cho tôi hồi chiều, rồi cả hai vợ chồng đều cười òa. Đứa cháu trai nhỏ của tôi cũng phụ họa. Đến lúc đó tôi mới biết là tôi đã hiểu lầm câu hỏi của con rể. Lại được dịp cười rất thoải mái

Tôi cảm ơn con gái và con rể tôi đã dành cho tôi một ngày Valentine thật tuyệt vời! Một mình tôi, còn lâu mới lái xe đi được xa và leo nổi những đèo núi ngoằn ngoèo ở độ cao như vậy. Nghe đâu có cả xe buýt do MARTA (viết tắt của Mountain Area Regional Transit Authority) cung cấp chở người đi từ thành phố San Bernardino lên đây đi về trong ngày. Tôi định sẽ dùng xe buýt này đi lên đó, thuê một cabin ở ít ngày để xem còn những gì tôi chưa biết về Big Bear.

Valentine Day

Ái Hoa

NGHE NHẠC NHỚ CHÀNG

Mây giăng dằng dặc nhớ nhung
Trắng xanh gọn sắc, chập chùng tâm vầy
Phách, đàn: nhịp đáy, hôn đây
Thả bay nhưng nhớ, nhờ mây gửi chàng.
Á Nghi**24.1.2016

SAO MÀ THƠM!

Ủ say hương khói hôm nào
Anh gom củi, sưởi: ngọt ngào ấm êm
Cà phê anh nấu thơm thêm
Chuyền tay hai đĩa, sương đêm mím cười
Á Nghi**24.1.2016

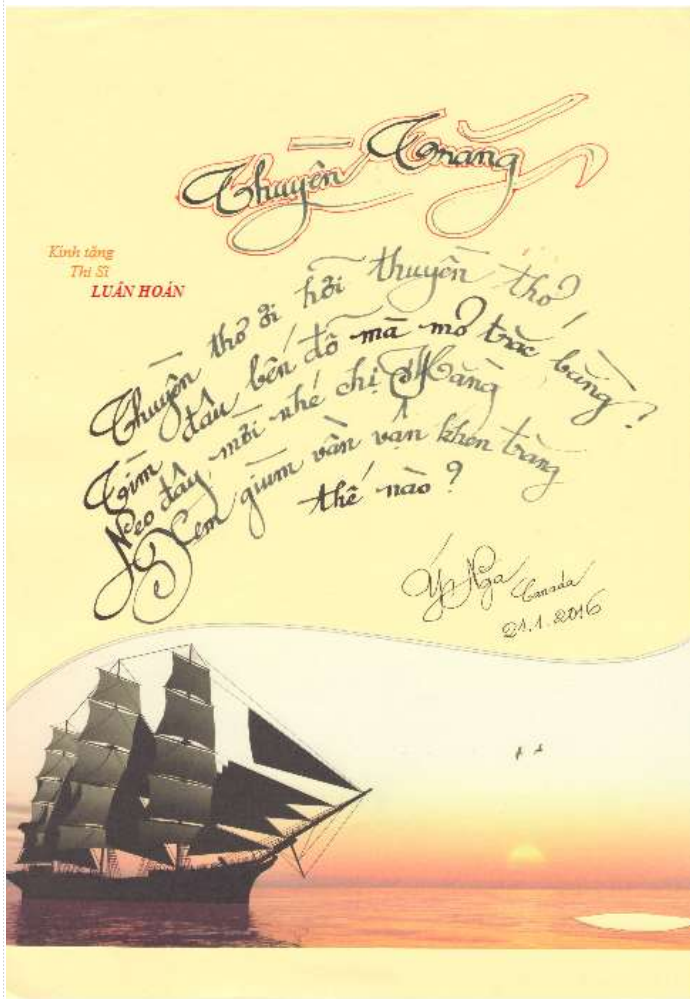
Bài Tango Giã Từ

Đêm ánh sao nhạt nhoà
Chập chùng mây khuất xa
Gió vờn qua kẽ lá
Dư âm bài tình ca.

Ai hát cung tơ sầu
Lời ai oán đêm thâu
Bài tango từ giã
Tình trả lại trăng sao.

Nhớ phút giây ban đầu
Mộng mơ vương vấn ngàn sau
Vòng tay khát khao hình bóng
Đêm giấc khuya sao mờ
Vàng trắng soi tìm sâu nhớ
Điệu luân vũ cuồng quay
Say đắm say trời mây
Năm tháng năm sâu vầy.

Bài Tango giã từ
Buồn như lá mùa thu
Lạnh lùng cơn bão tới
Yêu dấu ơi nào nguôi!
Ngọc Quyên

Một Cõi Thiên Nhân và Tôi

Người viết rất kính ngưỡng Đức Đạt Lai Lạt Ma thứ 14 vì tấm lòng từ bi nhân ái, với lời dạy về « Ý nghĩa thực sự của cuộc đời » của Ngài:

Ý NGHĨA THỰC SỰ CỦA CUỘC ĐỜI

“Chúng ta là những lữ khách trên hành tinh này. Chúng ta có mặt ở đây nhiều lắm là chín mươi hay một trăm năm. Trong quãng thời gian đó, với cuộc đời của chúng ta, ta phải cố gắng làm những điều tốt lành và ích lợi. Nếu quý vị góp phần vào việc mang lại hạnh phúc cho người khác, quý vị sẽ tìm thấy mục đích chân thực, ý nghĩa thực sự của cuộc đời.”

Đức Đạt Lai Lạt Ma thứ 14

Nguồn: by H.H. The 14 th Dalai Lama)

Nhờ duyên lành, người viết đã được Phật Trời ban phúc cho tôi cái khả năng có thể diễn đạt được những gì mình đã nghĩ qua thơ văn, qua ngòi bút nên người viết đã viết được 307 bài viết cho mục Một Cõi Thiên Nhân trên tuần báo Oregon Thời Báo gần 6 năm qua và rất nhiều bài thơ, bài viết đủ loại khác nữa. Vui quá!

Theo thiên ý, việc gì cũng phải chờ có đủ duyên lành mới có thể khai triển tốt đẹp được cũng như việc tôi trồng cây hồng, cây lê ở vườn sau nhà, tôi phải đợi đến ba bốn năm sau mới hái được quả ngon ngọt. Thật tình người viết đã phụ trách mục Một Cõi Thiên Nhân Tĩnh Lặng trên Diễn Đàn Phụ Nữ Việt từ năm 2006. Nhờ Trời thương, nên các bạn trong và ngoài diễn đàn đã hết lòng giúp đỡ và ủng hộ tinh thần người viết nên số người vào tìm đọc càng ngày càng đông. Xin cảm ơn ban điều hành và các bạn đọc cõi ảo của diễn đàn PNV đã khích lệ tinh thần người viết.

Từ đây, tôi có ý nghĩ cần chia sẻ những gì tôi đã làm ở diễn đàn Phụ Nữ Việt đến với quý vị cao niên và thân hữu ở Portland, nơi tôi đang sinh sống với hình thức những bài tâm tình cho có vẻ gần gũi và thực tế hơn với đời sống bình thường của bạn, của tôi.

Năm 2009, nhờ duyên lành, ban điều hành Oregon Thời Báo đã cho tôi được «khả hoang lập ấp» trong giang sơn của ORTB. Nhờ thế tôi có được một khu vườn nho nhỏ MCTN ở trang 35 của ORTB (số đặc biệt này để nhớ lắm đấy, bạn ạ). Quý vị này luôn luôn dành mọi sự ưu ái đặc biệt để tôi được tự do canh tác khu vườn này trong suốt 6 năm qua. Hằng tuần bạn đã thấy người viết « cười duyên đáng » ở mục MCTN này để chào đón bạn đọc. Smile!

Xin đa tạ lòng thương mến của Ban Biên Tập ORTB và quý đọc giả mục Một Cõi Thiên Nhân.

Cũng nhờ Trời Phật gia hộ và ban cho người viết một đầu óc vẫn còn sáng suốt đôi chút dù đôi lúc cũng đã hơi «quên quên nhớ nhớ », một chút kiến thức nho nhỏ có thể đọc và phân biệt được những gì có thể chia sẻ được với bạn hữu, một trái tim tình cảm có thể làm thơ viết văn lai rai cho vui với đời mà thôi chứ không dám có cao vọng gì cả.

Thật tình, đôi lúc người viết cũng cảm thấy hơi mệt muốn không viết nữa vì mỗi

tối thứ hai người viết phải sang phòng khác để không « phá rối sự an tĩnh cần phải nghỉ ngơi » của phu quân và ngay chính cả người viết cũng cần sự an tĩnh này để có thể tập trung ý nghĩ mà vung tay gõ bài trên computer chứ lì. Đôi khi người viết phải thức khuya viết bài đến 3, 4 giờ sáng để gửi bài cho vị chủ bút layout bài vở để kịp phát hành vào ngày thứ sáu. Nhưng nghĩ đến nét vui cười của quý vị cao niên ở Portland khi cầm đọc tờ ORTB vào cuối tuần (vì không phải ai cũng có thể rành rọt về internet để có thể đọc bài của người viết trên internet hay trên trang nhà của người viết được), nên người viết vẫn phải « trấn thủ lưu đồn » trên ORTB tới đâu hay đó là thế đấy.

Có nhiều độc giả ORTB vẫn tưởng rằng người viết « lụm » được nhiều tiền với cái « nghề tay trái » này. Làm đầy nhé! Người viết đã lãnh tiền hưu hàng tháng từ hồi ông Bush cho đến bây giờ nên tôi chỉ viết thiện nguyện « cho vui với đời » khi cộng tác với ORTB mà thôi. Người viết chỉ cần BBT-ORTB gửi tặng người viết một tờ báo để làm kỷ niệm. Thế đủ rồi! Nhiều khi BBT cũng « nhớ nhớ quên quên » gửi báo tặng người viết nữa đấy. Smile!

Phân khác, đối với những « người không còn trẻ nữa » như tôi, sự vận động trí óc cũng giúp cho các tế bào não không bị « ngủ quên » như vậy cũng tốt thôi, chứ tối ngày ôm « ông táo » hay ôm tivi xem phim truyện Đại Hàn hoài thì sẽ bị « mù » người đi mất.

Thật tình những người ở tuổi 60, 70, 80 không nhiều thì ít cũng thường lẫn thẩn, hay quên một tí. Người viết cũng thế. Nhiều khi người viết hỏi phu quân: «Cặp mắt kiếng của em đâu rồi, anh thấy ở đâu không? », rồi tôi lằng xằng tìm kiếm. Thực ra cặp mắt kiếng này đang nằm chình ịch trên bàn ở trong phòng ngủ mà tôi lại đi tìm trong phòng computer. Chu choa ơi ! Lại quên rồi!

Phu quân của tôi thì khỏi nói, vì tôi thường nghe chàng nói chữ Quên nhiều hơn chữ Nhớ. Nhiều khi tôi nhắc nhở chàng làm một việc gì đó thì lại bị cự nự um sùm. Mệt quá!

Tuổi già thì ai cũng quên vì đó là « chuyện thường ngày ở huyện » nhưng nếu bị bệnh Alzheimer là bệnh mất trí nhớ thì kể như « tiêu tùng » luôn. Người viết không phải là bác sĩ chuyên khoa nên không dám lạm bàn nhiều về vấn đề này. Người viết chỉ biết qua sách vở đã đọc thì bệnh mất trí nhớ này là kết quả của sự chết của những tế bào thần kinh trong não bộ. Tuy nhiên các nhà khoa học vẫn chưa tìm được nguyên nhân của sự kiện mất mát này. Yếu tố di truyền và môi trường đang được khảo sát có phải là nguyên nhân của chứng bệnh mất trí nhớ này hay chẳng? Đa số các trường hợp mắc bệnh xảy ra sau 65 tuổi nhưng đôi khi độ tuổi 30, 40, 50 cũng bị ghi là mắc bệnh.

Tuy nhiên đôi khi người bị bệnh quên lại càng cảm thấy sung sướng hơn như người bệnh trong mẫu chuyện dưới đây. Lạ nhỉ? Xin mời bạn cùng đọc với người viết mẫu chuyện dưới đây:

Bệnh Quên

Nước Tóng có người đứng tuổi, tự nhiên mắc phải bệnh quên: buổi sáng lấy gì của ai, buổi chiều quên; ngày nay cho ai cái gì, ngày mai quên; ra đường quên cả đi, ở nhà quên cả ngồi; trước đã làm gì, bây giờ quên hết; bây giờ đang làm gì, sau này quên hết.

Cả nhà rất lo, xem bói không tốt, đi cúng không đỡ, đón thầy chữa thuốc cũng không khỏi. Sau có ông Thầy nước Lỗ đến xin chữa. Người nhà hứa nếu chữa khỏi, sẽ chia hai gia tài.

Ông thầy nói: Bệnh này bói không ra, cúng không khỏi, thuốc không trị được. Nay tôi thử hóa tâm tính, biến trí huệ anh ta, may ra khỏi chẳng?

Nói xong ông thầy liền sai lột áo để cho lạnh, thì anh tax in áo; sai cầm ăn để cho đói, thì anh ta xin ăn; sai đem vào chỗ tối, thì anh ta xin đem ra ánh sáng.

Ông thầy hớn hờ bảo vợ con anh ta: Bệnh chữa được, song thuốc của ta bí truyền, không thể nói cho ai biết được.

Rồi đuổi cả người chung quanh, chỉ một mình ông ở với người bệnh trong bảy ngày. Chẳng biết ông thầy làm gì, mà cái bệnh lâu năm ấy lại khỏi ngay.

Khi anh có bệnh tình như thường, bèn nổi giận, chửi vợ, đánh con, cầm dao đuổi ông thầy. Người nhà bắt lại, hỏi nguyên do, thì anh ta than:

Lúc trước lòng ta thảo nhiên, khoan khoái là chừng nào! Trời đất có cùng không, ta chẳng cần biết. Nay ta phải nhớ lại cả những việc làm vài mươi năm về trước, việc còn, việc mất, việc được việc thua, việc thương việc ghét, muôn mối ngổn ngang, nổi dậy bời bời... Ta chỉ sợ sau này ta muốn được một phút yên tâm quên đi tất cả, liệu còn có được nữa không ?

Liệt Tử

(Nguồn: Cái Cười của Thánh Nhân của Thu Giang Nguyễn Duy Cần)

Nói đùa chơi cho vui chứ ai cũng sợ mình bị bệnh Quên cả. Bạn đang kho cá nấu canh mà quên tắt bếp khi có điện thoại gọi đến. Nếu bạn mãi mê nói chuyện với “bạn vàng” ở bên kia đầu giây thì kể như buổi tối hôm đó, gia đình bạn sẽ được đi ăn tiệm một bữa rồi vì nồi canh đã cạn và niêu cá kho đã khét đen thui rồi. Smile!

Người viết vừa tìm được tài liệu dưới đây nói về cách điều trị chứng hay quên. Bạn làm thử xem sao nhé

CÁCH ĐIỀU TRỊ CHỨNG HAY QUÊN BẰNG MẸO CỰC ĐƠN GIẢN

Để khắc phục trí nhớ kém không hề khó bạn à. Nếu bạn hay quên một số công việc và có những việc mình vừa mới làm xong cũng quên, vậy bạn hãy dành ra một số khoảng thời gian cỡ 10-15 phút trong ngày, thật tĩnh lặng gọi lại toàn bộ những gì mình vừa làm trong ngày.

Cụ thể như sau:

1. 10 giờ sáng: Bạn hãy dành 10 phút tĩnh lặng, nhớ lại toàn bộ những gì bạn đã làm, những việc đã xảy ra với bạn trong suốt những giờ đầu buổi sáng
2. 12 h trưa Bạn lại tiếp tục gọi nhớ, tất cả mọi việc từ buổi sáng, từ lúc 10 h
3. 4h chiều Tiếp tục làm thêm 1 lần nữa
4. Đêm trước khi đi ngủ, hãy tổng hợp lại tất cả mọi sự việc trong ngày. Nhớ xem ngày mai mình đã có dự định gì.

Dần dần bạn có thể bớt lại, chỉ cần gọi nhớ 2 lần thôi. vào buổi trưa và tối trước khi đi ngủ.

Để đảm bảo tốt công việc, bạn cũng có thể viết lịch công việc, ghi lại những việc mình đã làm, sắp làm. Sau mỗi lần tĩnh lặng, nhớ ra điều gì cần thiết, hãy ghi lại vào nhật ký/ lịch công tác.

Ngoài ra có một số kỹ thuật đơn giản để luyện tập thông qua nghe bản tin, đọc sách. bạn hãy luyện cho mình thói quen, sau khi đọc qua 1 số trang sách hãy dừng lại, tóm lược toàn bộ nội dung mình đã đọc qua, nếu không thể, quay lại xem qua cho tới khi làm được điều đó, bạn cũng có thể dừng lại và tóm lược sau mỗi đoạn văn.

Luyện nghe bản tin, bạn hãy nghe 1-2 bản tin thời sự, sau đó thử nhắc lại xem sự kiện gì đã xảy ra một cách đầy đủ nhất xem sao.

Trong cuộc sống, có rất nhiều cách để rèn luyện trí nhớ, tôi nghĩ bất kỳ ai cũng có thể khắc phục được nhược điểm đó của mình. Bản thân tôi cũng là người hay quên, để nhớ được công việc được tôi buộc phải nghĩ ra vài chiến lược, kỹ thuật và một số phương pháp luyện tập. Tới giờ không ai biết tới nhược điểm đó của tôi.

(Nguồn : Trích trong website phunet.com)

Hy vọng bạn sẽ thành công.

Mời quý bạn xem một youtube do SL thực hiện cho tâm hồn thanh thản dăm ba phút nhé.

Youtube Thơ Sương Lam và Ảnh Đẹp 3

<https://youtu.be/I57iCvj7ufY>

Kính chúc toàn thể quý độc giả và thân hữu nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTB 308-ORTB714-12116)

ANH TUỔI THÂN

Khi yêu nhau có ai đi xem tuổi,
Dù anh tuổi gì em vẫn yêu anh,
Yêu một người mang cung mệnh tuổi Thân,
Nên em không muốn yêu người tuổi khác.

Anh tuổi Thân thông minh và hoạt bát,
Ăn nói lịch thiệp vui vẻ từ tâm,
Giỏi việc đời lại giỏi cả văn chương,
Anh hào hoa làm em ghen lắm đó.

“Khi ho cò gáy”, “chim kêu vượn hú”,
Đời có lúc vắng có lúc buồn tênh,
Nhịp cầu nào đưa em đến gần anh,
Đi qua cầu khi chông chênh em bước.

Anh tuổi Thân không “tủi thân” con giáp,
Con giáp của anh hình ảnh dễ thương,
Anh yêu đời dù có lúc gian nan,
Anh chẳng ngại ai “rung cây nhát khi”.

Mẹ bảo em lấy anh là chúc khô,
Từ vi tuổi Thân nhiều đoạn gập ghềnh,
Anh đa đoan công việc và ái tình,
Em sẽ bơ vơ bên lề cuộc sống.

Tuổi anh tuổi em từ vi không hợp,
Tuổi Thân kỵ tuổi Ty, Ngọ, Hợi, Dần,
Mười hai con giáp em chẳng phân vân,
Dù lấy anh cả hai cùng gian khổ.

Anh mệnh Thủy xung khắc em mệnh hỏa,
Chuyện phu thê bất trắc nửa đoạn đường,
Em cãi số trời đến với người thương,
Tình may rủi em sẵn sàng chấp nhận.

Cơm Sinh Viên (1)

(Phỏng theo bài “Thu Điều” của Nguyễn
Khuyến)

*Tô canh lạt lẽo nước trong veo.
Vài lát hành phi bé tẻo teo
Nước chấm gọi là hơi gợn tí
Thịt kho thái mỏng gió bay vèo
Dưa vừa mới muối còn xanh ngắt
Cơm chén vừa xong dạ vẫn teo
Tối đói còn cào không ngủ được
Muỗi bu vào chích cái thân bèo!!!*

Cơm Sinh Viên (2)

*Tô canh... toàn quốc... nước trong veo,
Vài con tép lụi, bé tẻo teo.
Mỡ màng mặt nước hơi gợn tí,
Mỏng le lát thịt, gió thổi vèo.
Cá lớn tôm to nghe vắng ngắt,
Cơm khô, cháy cạo, ngấm buồn teo.
Năm canh bụng đói làm sao ngủ,
Một gánh tương lai rẻ tựa bèo.*

Hoài Hương

Mộng Với Hoa

*Từ lúc đôi mươi anh gặp em
Nhưng em còn mãi sách với đèn
Đâu dám tỏ tình e hương vị
Làm bận lòng em lúc mới quen*

*Đôi khi có dịp gặp giữa đường
Chỉ dám nhìn thôi, ngát yêu thương
Anh vẫn cù hăng ôm hy vọng
Mai này duyên nợ kết tơ vương*

Anh tuổi Thân không tốt cung nô bộc,
Nhiều người mến anh nhưng chẳng thủy chung,
Em sẽ bên anh những bước đường cùng,
Là bạn thân là người tình tri kỷ.

Cùng lắng nghe bên đời nhau chuông gió,
Cùng nghịch ngợm như hai đứa trẻ thơ,
Mặt nhăn như khi ăn ớt lúc đùa,
Mặt trang nghiêm lúc trầm tư suy nghĩ.

Em vẫn tin vào tử vi tướng số,
Em vẫn tin vào những lời mẹ khuyên,
Trên đời có nhiều tuổi em hợp duyên,
Nhưng người tuổi Thân em yêu quý nhất.

Nguyễn Thị Thanh Dương..

(Bính Thân 2016)

EM

Em của ngày xưa em của anh
Dịu dàng tha thướt đáng thanh thanh...
Tóc dài thơm ngát hương hoa bưởi..
Mắt biếc mi cong như liễu xanh...

Ngón nhỏ tay thon -trắng- hoa chanh
Ngời bóng hàm răng ngọc liên thành
Nụ cười chúm chím bông hàm tiếu
Thương quá- em - chim hót trên cành

Em của ngày nay dữ như chằng
Quắc mắt nhìn anh chẳng nói năng
Đập phá em không hề tiếc của
Miễn là hả giận lúc tiết hăng!

Hỏi còn đâu nữa cái dáng thanh?
Bụng em như cái rổ sút vành!
Mắt phượng nay viền da xí mụi!
Bàn tay gân guốc, mặt lạnh tanh!

Biết thế thì anh chẳng lấy em,
Gầy còm, ốm đói, anh hom hem,
Anh sống mà như thằng ăn trộm,
Cứ phải chiều em, phải sợ em!

Sao Khuê

*Anh ước cùng em một kiếp này
Thêm ngàn sau nữa tay nắm tay
Ta sẽ cùng nhau hòa mộng tưởng
Của ngày mai và của hôm nay*

*Nhưng rồi một sáng thuyền ra khơi
Ô hay ! sao chẳng thấy em cười
Anh đã theo em toan giữ lại
Nhưng rồi anh lại chẳng hỏ môi!*

*Anh vẫn nhớ hoài đôi mắt em
Ồi chao, anh nhớ quá hàng đêm
Nhớ những ngày tàn sương khói phủ
Quyện quyện chiều lên nhạt dáng xiêm*

*Bên khung cửa sổ em tỳ tay
Đôi khi còn nhíu cặp chân mày
Cong như vòng nguyệt trên vầng trán
Khiến lời chưa tỏ đã vụt bay.*

*Em ơi! Em có thấu nỗi niềm
Vì em kín cổng chôn thâm nghiêm
Em chẳng bao giờ nghe anh nói
Trăm ngàn lần: ‘anh rất yêu em’*

*Thương thay em đã bước lạc đường
Xốn xang trong dạ anh tiếc thương
Tiếc thương rơi xuống ngàn giọt lệ
Quyện lại lòng anh nỗi vấn vương*

*Hai đứa chúng mình nay rất xa
Nếu em dạo bước dưới trăng ngà
Thì hãy nhớ rằng trần gian có
Có ta một thuở, mộng với hoa.*

Sao Khuê

BỆNH

**Đuổi hoài sao vẫn si mê?
Con đau nhói ngực cứ về chẳng đi
Vừa đi lại đến, lạ kỳ
(Cứ như Việt Cộng chai lý Mác, Lê)
Đi luôn ai dám đâu chê
Về chi về mãi? Trở nghề ai khen?**

Ý Nga, 19.1.2016

NÊN THƠM HƯƠNG MẸ

Như dao bén cửa vào lòng

THI LẮNG NGHE?

(Nghe L.N kể chuyện)

*

Tuổi Hai Mươi

Ngây ngất lâng lâng buổi hẹn hò
Thưa trình áp úng, ngượng, vòng vo
Mân mê óng ả hoa bầu, bí
Thẹn thẹn em cười, quên lú lo.

Tuổi Năm Mươi

Trao mắt, vô ngôn, vẫn rụt rè!
Tươi cười, lúng túng bộ nhòe khoe
Nâng niu kính lão. Ai già nhất?
Điềm đạm hai người thi... lắng nghe.

Á Nghi, 18.1.2016

NHỚ NÉT CHỮ BA!

Lâu rồi con chẳng viết tay
Từ khi Ba mất, bướm bay theo rồi?
Ba bay về chốn xa xôi
Thư con ai đọc mà ngồi viết tay?

Ý Nga, 16.1.2016

CHẠY GẠO NUÔI CON!

Lo lu gạo thường ngày luôn cạn đáy
Từ Cộng vào mất tất cả, trắng tay
Má thật hay! Bươn chải, chạy đó đây
Mồ hôi chảy, mệt nhoài, say dưới nắng.

Ý Nga, 15.1.2016

CÔ ĐƠN

Vào đời hăm hở hồng, xanh
Lấy chồng học sắc tím hành hạ tim
Xưa cười, nay khóc, lặng im
Những lời sôi nổi đã chìm đi đâu?

Á Nghi, 14.1.2016

AI QUÊN TÊN NGƯỜI?

Đêm buồn biết ngỏ cùng ai

Mẹ già nhập viện, rồi bồng bong tâm
Hắt hiu ngọn nến tím bầm
Không gian như tàn hương ngậm Mẹ yêu.

Tuổi hoàng hôn, Mẹ hắt hiu
Con chầm thêm sáp cho triu mền tăng
Khêu cao thượng thọ hải đăng
Soi đường con trẻ băng băng lối về.

Ý Nga, 18.1.2016

KHEN KHÔNG ĐÚNG

Anh luôn xung tưng hết lời
Em không nhẹ dạ! Nhường đời! Khiêm cung!
Nào đâu em "quá lạnh lùng!"
Tài hèn, sức mọn, ngại ngùng: thương, khen!

Ý Nga, 14.1.2016

SÓI CON PHẢI HỌC BƠI

(Thương về Sói Con Bảo Thái, Canada)

*

Đời sẽ lồi thoi to
Nếu em cứ quanh co
Gì cũng không chịu học
Chờ ba mẹ lo cho.

*Ngày buồn, làm việc miệt mài tìm quên
Ước gì không tuổi, chẳng tên
Tìm vào ốc đảo thênh thênh quên người
Á Nghi**14.1.2016*

NGUỒN THI HỨNG

*Xôn xao giấy mực vì thơ
Bắt sao cho kịp lòng lơ kho Trời?
Cao cao ý tứ gọi mời
Em gom vào giấy ý, lời Trời cho.
Ý Nga, 14.1.2016*

Tango Tím

*Màu chiều mây tím ngẩn ngơ
Về đâu vô bến vô bờ
Chim bay tìm nơi tổ ấm
Lạc bầy tan tác bơ vơ.*

*Ngày nào xuân thắm như mơ
Đàn ai réo rắt mong chờ
Tango nhịp tim thổn thức
Êm êm dòng tóc hương thơ.*

*Note thương hoà theo note nhớ
Xoay tròn xoay khúc giận hờn
Tango tím buồn muôn thuở
Đam mê chìm đắm cung tơ.*

*Người đi để nhớ cho người
Tình vui trong phút giây thôi
Đêm say lạc bước em về
Hồn say lạc chốn u mê!*

*Hoàng hôn lịm tắt chân trời
Vòng tay lạc lỏng chơi vơi*

*Lỡ bị rơi xuống nước
Chung quanh không có người
Không học cách tự bơi
Thì ai cứu em được?*

*Đường đời nhiều rủi ro
Học khổ hạnh, cam go
Để mai kia, một nợ
Vào đời biết tự lo!
Ý Nga, 14.1.2016*

3 DẤU THÔI MÀ!

(Thương tặng các Sói con Hương Đạo)

*

*-NGOI, NGOI sao mà rồi rắm!
Tiếng Việt khó quá! Không ưng!
Khác nhau chỉ một dấu chấm
Mà sao đọc mệt quá chùng!*

*-NGHỈ NGOI khác với NGHĨ NGOI
Chưa hẳn là một cánh rừng
Khác ba dấu: hỏi, ngã, nặng
Gắng học rồi trường sẽ cung!
Ý Nga, 14.1.2016*

*Bài tango tím hời người!
Điệu buồn da diết hồn tôi.
Ngọc Quyên*

NÉT ĐẸP THỜI GIAN

Ngày nào mà chẳng soi gương chẳng nhìn khuôn mặt mình, đã quen từng đường nhăn trên mặt, từng nếp tóc trên đầu thế mà lần này chị Bông nhìn ngắm mình lâu hơn và nỗi buồn từ đâu bỗng kéo về làm như hôm nay chị mới phát hiện ra mình già và xấu.

Cuối tuần rồi chị Bông đi dự một đám cưới con người bạn, gặp lại một bạn cũ ngồi chung bàn mà chị Bông ngỡ ngàng vì chị Thúy trẻ trung và xinh đẹp hẳn ra. Thoạt mới nhìn chị Thúy, chị Bông không tin vào mắt mình, tưởng ai xa lạ hoặc mất mình “có vấn đề” nhìn lộn người. Mới vài tháng không gặp nhau phép lạ nào mà chị Thúy đi ngược thời gian đến thế, chị trẻ lại đến chục tuổi chứ ít gì. Sau đó chị chủ nhà đám cưới hé lộ cho chị Bông biết là chị Thúy đã đi thẩm mỹ viện căng da mặt và cắt mí mắt.

Da mặt lão hóa chảy xệ và mắt sụp mí là hai “tên thủ phạm ác ôn” về già của phụ nữ mà bà nào cô nào cũng ghét cay ghét đắng, không mòi nó cũng lù lù xuất hiện trên mặt mình như trêu gan chọc tiết mình. Chị Bông lấy những ngón tay thử nâng làn da hai bên má lên. Ừ nhỉ trông da mặt chị căng hẳn ra, trẻ hẳn ra. Suốt mấy hôm liền chị Bông đã lên net tìm hiểu về các loại căng da mặt xem kiểu nào giản dị và an toàn nhất. Căng da mặt kiểu giải phẫu là kiểu xưa nhưng bền lâu được khoảng 10 năm. Bác sĩ thẩm mỹ sẽ lột da mặt và hót mỡ chỗ này, thêm mỡ chỗ kia rồi kéo căng da mặt về phía mang tai và cắt bớt da thừa trước khi khâu vá lại. Kiểu này công phu và đau lắm chị Bông không dám. Căng da mặt bằng luôn chỉ hóa học hai bên gò má, những sợi chỉ này sẽ kéo cơ mặt lên cao và giữ độ bền khoảng vài năm. Kiểu này coi bộ nhẹ nhàng hơn.

Thà chịu đau và tốn tiền một lần mà xài hoài cũng đáng. Đằng này kiểu nào cũng có giới hạn thời gian. Không có kiểu căng da mặt nào là vĩnh cửu cả. Nhưng cuộc sống của mình còn không bảo đảm lâu dài thì mong chi độ bền của sửa sắc đẹp được vĩnh cửu. Chị Bông không đòi hỏi điều này nữa.

Mỗi khi chị Bông nản chí thì hình ảnh chị Thúy trẻ đẹp lại hiện ra như khích lệ, như thách đố chị Bông.

Thời gian thật là tàn nhẫn đã biến đổi những nét mặt chị Bông thưở đôi mươi xinh tươi thành già ngắc vô duyên, ngay cả cái vòng eo thon nhỏ ngày ấy thời gian cũng xía vào làm cho nó to thêm, mập thêm. Chưa hết, mái tóc dày xanh mượt cũng rơi rụng và xác xơ như hàng cây thưa lá cuối mùa thu.

Xưa nay chị Bông vẫn thích nhan sắc tự nhiên, có sao để vậy, trời cho bao nhiêu thì hưởng bấy nhiêu, nhưng nhìn khuôn mặt với má hóp, với những vết nhăn nơi khóe mắt khóe môi và so sánh với dung nhan chị Thúy là chị Bông lại sôi máu lên chịu không nổi.

Chị Bông cay cú tự bào chữa mình đi thẩm mỹ viện chỉ để ... đòi lại nhan sắc của mình đã bị thời gian đánh cắp không thương xót mà thôi. Người ta làm được thì mình cũng làm được.

Thế là chị Bông quyết định sẽ đi thẩm mỹ viện căng da mặt kiểu luôn chỉ nhẹ nhàng và đỡ nguy hiểm. Trẻ được vài năm thì cũng “khoe” nhan sắc với đời được vài năm.

Khi chị Bông từ phòng tắm bước ra, anh Bông đang ngồi thoải mái nơi ghế sofa đọc báo. Chị Bông trách:

- Anh vô tư quá, còn em lúc nào cũng có nỗi buồn ... sâu kín.

Anh buông tờ báo xuống và ngạc nhiên:

- Chết... chuyện gì thế em? Sao anh không biết...

Chị Bông ngồi xuống đối diện chồng:

- Thì anh cứ nhìn vào mặt em đi, anh sẽ đọc được nỗi lòng em.

- Anh thuộc loại “chém to kho mặn”. Em thuộc loại “suy tư”. Em cứ nói thẳng ra nỗi buồn sâu kín của em để anh hiểu cho nhanh.

Chị Bông thở dài:

- Thì nó luôn hiện ra công khai trước mặt anh đây, không cần anh phải “suy tư” mới hiểu. Đó là tuổi già trên mặt em nè, trên con người em nè.

Anh Bông thở phào:

- Trời ôi, tưởng gì, thì ra nãy giờ em ở lì trong phòng tắm để soi gương đếm tuổi đời và sầu đời đấy hả? Ai chẳng già đi theo thời gian hả cô Bông ơi... À quên bà Bông ơi...

- Bởi thế thẩm mỹ viện mới ra đời để... cứu lại nét thanh xuân cho phụ nữ.
- Anh hiểu ý em rồi. Em muốn thông báo với anh để đi thẩm mỹ viện phải không?

Chị Bông mỉm cười hài lòng:

- Đúng thế, các loại kem bảo vệ da mặt không ăn thua gì, cũng như em giữ gìn mọi cách, hạn chế cười, ngủ không được nằm nghiêng để tránh tạo vết nhăn nơi khóe môi cũng chẳng thẩm thía gì, những vết nhăn vẫn đua nhau xuất hiện. Đi thẩm mỹ viện căng da mặt sẽ giải quyết được tất cả, thẩm mỹ viện như một vị tướng giỏi sẽ tiêu diệt được hàng loạt quân thù của tuổi già.
- Bỏ tiền ra mua được nhan sắc và tuổi trẻ ai mà không thích, phụ nữ nào cũng thế, bất kể giàu nghèo, dù sợ đau, dù sợ tốn tiền nhưng cứ nghĩ đến thành quả tốt đẹp là ai cũng mơ ước được đi thẩm mỹ viện sửa sang nhan sắc.
- Anh đừng nói oan cho phụ nữ, thời buổi này đàn ông cũng xài mỹ phẩm, kem dưỡng da và đi thẩm mỹ viện hàng đồng kìa, từ hút mỡ bụng đến cắt mí mắt, chẻ cằm và nâng da mặt.
- Anh biết rồi, có người nghiện shopping, nghiện thẩm mỹ như nghiện ma túy. Nhưng...
- Nhưng cái gì? Anh lúc nào cũng yêm thế bần lui.

Anh Bông nghi ngại nói tiếp:

- Công nhận hiệu quả của thẩm mỹ viện, nhưng vẫn có khi... tiền mất tật mang đấy. Em coi chừng.
- Em đọc tin trên net trên báo rồi, những ca giải phẫu thẩm mỹ hỏng hay hậu quả về sau này làm người đẹp thành Thị Nở chứ gì? Xác suất “tai nạn nghề nghiệp” ở đâu chẳng có, người ta đi thẩm mỹ viện về vẫn trẻ đẹp phơi phới thấy mà ham.

Anh Bông khẳng định:

- Còn anh không ham đâu. Bao năm qua anh nhìn em từ trẻ đến già quen mắt rồi, em có già, em có xấu đi anh vẫn thấy bình thường.
- Đấy... đấy... anh vừa nói em xấu. Tội tình gì anh phải chịu đựng một người vợ xấu mãi chứ!

Anh Bông thoáng mơ màng:

- Anh vẫn thích dung mạo người phụ nữ đi cùng với thời gian, những nếp nhăn vàng trán khi cau mày, khi suy tư, những vết chân chim đánh dấu tuổi đời nơi đuôi mắt và những nếp nhăn nơi khóe môi khi người đàn bà lặng lẽ chẳng hé nụ cười đều là nét đẹp của thời gian đấy em. Nếu anh là họa sĩ anh sẽ vẽ chân dung nhan sắc này.

Chị Bông dỗi hờn:

- Nói như anh thì hoa hậu phải là một bà già, càng già càng đẹp chắc? Cũng may anh không là họa sĩ để các bà già như em đỡ phải tủi thân vì bị anh phơi bày những sự thật phũ phàng của con người trần thế.

Anh Bông vẫn thản nhiên mỉm cười:

- Nếu mai một em đi thẩm mỹ viện về với mí mắt cắt xinh, với sóng mũi cao thon gọn, với da mặt vừa căng tươi trẻ có khi... làm anh bị “sốc” nặng vì không nhận ra em, không tin đây là bà Bông, bà vợ già thân thương của anh.

Chị Bông cụt hứng, nổi lòng thẩm mỹ viện của chị xẹp hẳn xuống. Người mà chị cần ủng hộ nhất đã không mấy ủng hộ chị thì còn gì là hào hứng nữa.

Anh Bông chợt nhớ ra:

- Chắc em còn nhớ một tin đăng trên net, anh chàng người Trung Quốc kia sung sướng hãnh diện cười được cô vợ xinh đẹp nhưng khi đưa con đầu lòng chào đời nó quá xấu làm anh ngạc nhiên, sau đó anh mới biết đưa con xấu giống y như mẹ nó ngày xưa, nhan sắc xinh đẹp của vợ bây giờ là nhờ thẩm mỹ viện. Anh ta thất vọng và tức giận bèn thưa cô vợ ra tòa về tội... lừa đảo.

Chị Bông bênh vực:

- Cô ấy chỉ làm đẹp chứ có làm gì đâu anh? Sao người chồng lại nặng lời với cô đến thế?
- Em ơi, chẳng khác nào hàng xấu đem sơn phết sửa chữa lại cho đẹp và hưởng giá trị cao thì không dối gạt là gì.

Đang lúc này thì điện thoại reo vang, nhìn thấy số phone của chị Liên, chị Bông nghĩ thầm “Liên gọi để bàn chuyện đi sửa sắc đẹp với mình đây. Biết nói sao bây giờ?”

Chị Bông và chị bạn thân tên Liên, hai người luôn tâm đắc về chuyện đi thẩm mỹ viện, cả hai đều tính toán và toan tính mấy lần mà chưa đi đến quyết định.

Chị Bông mới rủ chị Liên đi căng da mặt, sau khi cả hai cùng “nghiên cứu” những kiểu căng da mặt trên các trang web cũng như gọi điện thoại tham khảo trực tiếp với bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ, chị Liên hào hứng nhận lời ngay.

Chị Bông ra nghe phone, chị Liên nói ngay vào đề tài chị Bông đang nghĩ:

- Liên đã suy nghĩ kỹ về chuyện chúng mình đi căng da mặt rồi.

Chị Bông dè dặt đợi chờ bạn bày tỏ trước rồi sẽ xin lỗi rút lui sau:

- Tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này đây.

Chị Liên buồn rầu:

- Bà chị họ của Liên vừa cắt mí mắt bị “tai nạn”, một mắt nhắm được một mắt mở hoài chị Bông ơi.

- Liên có nói lộn không? Bữa hôm Liên kể là bà ấy trông trẻ hẳn ra sau khi cắt mí mắt thành công mà?

Không lẽ là bà chị họ khác của Liên?

- Vẫn là bà chị họ này. Đúng là chị ấy cắt mí mắt thành công tốt đẹp, nhưng là hai mí mắt dưới vì mắt dưới có bong mỡ, hủy được hai túi mỡ không trẻ ra sao được. Lần này chị ấy cắt nốt hai mí mắt trên cho thêm trẻ đẹp thêm hoàn hảo thì tai họa xảy ra. Hay là... tham thì thâm hả chị Bông?

Chị Bông bàng hoàng kêu lên:

- Trời... không ngờ chị ấy bị xui đến thế. Ham làm đẹp chứ có ham của cái bạc tiền gì đâu mà trách chị ấy tham thì thâm. Bác sĩ có bồi thường hay chữa trị gì không hả Liên?

- “Đền được vạ thì má đã sưng” ông bà ta nói thế, với lại trước khi phẫu thuật bệnh nhân đều phải ký giấy tờ cam kết chấp nhận xác suất rủi ro thì bắt đền ai bây giờ. Bác sĩ nói một giây thần kinh nơi mí mắt ấy đã bị tổn thương không hoạt động.

Chị Bông đang ngẩn ngơ thì chị Liên nói tiếp:

- Nhân dịp này Liên lại nghe bạn bè kể về một tai nạn sửa sắc đẹp khác là căng da mặt bị... lệch, bên nhiều bên ít, trông mặt phẳng ra đây, trẻ ra đây mà vẫn.... khác thường ai nhìn vào cũng nhận ra sự không cân xứng này.

- Thật ra những “biến cố” từ thẩm mỹ viện tôi cũng nghe nhiều lần rồi, trong giới showbiz Việt Nam có mấy cô nổi tiếng đẹp nhờ dao kéo đang bị tác hại ngược dòng, người ta đang khuyến cáo mấy cô này nên chấm dứt ngay việc lạm dụng thẩm mỹ viện, nay nghe Liên kể thêm tôi thật sự quan tâm...

Chị Liên cương quyết:

- Liên quyết định không đi thẩm mỹ viện như đã hứa với chị Bông đâu.

- Tôi cũng thế, lòng dạ nào mà đi căng da mặt nữa chứ.

- Liên đành an ủi, sửa sắc đẹp chỉ đẹp phù du vài năm thì không đáng cho chúng mình phải “liều mạng”.

Thôi đừng buồn, đừng tiếc và đừng nghĩ tới nó nữa nghe chị Bông

- Ủ... anh Bông nhà tôi cũng không vui về ủng hộ nên tôi đang đứng ở ngã ba đường, nay nghe Liên kể thì tôi biết mình sẽ bước về phía nào rồi.

Chị Liên sợ bạn buồn nên cố tìm lời an ủi:

- Hai đứa mình già và xấu mà gia đình đề huề yên ấm cho đến bây giờ còn hơn bao người đẹp chuyện đời bất hạnh dở dang.

- Ủ... ừ...

- Hai đứa mình già và xấu mà sức khỏe bình thường là quý rồi, thử hỏi nếu bây giờ mình đi thẩm mỹ viện và đẹp như hoa hậu thế giới mà khám phá ra một căn bệnh ung thư giai đoạn cuối thì có vui không?

- Ủ... ừ...

Chị Liên vẫn còn đà nói tiếp:

- Hai đứa mình già và xấu mà...

Chị Bông phải ngắt lời:

- Sao Liên cứ nói mãi câu “Hai đứa mình già và xấu” thế? Nghe đau lòng lắm. Tóm lại mình chấp nhận hiện tại những gì mình có cho an toàn chứ gì,

Chị Liên kết luận:

- Với lại những bà sửa sắc đẹp chống lại tuổi già thì sớm muộn gì vài năm sau nhan sắc lại trở về vị trí cũ, họ mà theo đuổi thẩm mỹ viện hoài thì sẽ... sạt nghiệp, còn hai đứa mình già và xấu mà tiền vẫn vững vàng trong nhà băng không sướng hơn sao...

Chị Bông lại sửa sai bạn:

- Đây, Liên lại nói: “Hai đứa mình già và xấu... nữa rồi.” Không, chồng tôi nói những vết nhăn nhỏ, những vết tàn phá của tuổi già là kỷ niệm khắc ghi của thời gian, là nét đẹp của thời gian.

- Anh ấy thật có lý. Hoan hô vợ chồng chị Bông đã nhìn ra vẻ đẹp của tuổi già mà không tốn một xu teng nào cho thẩm mỹ viện.

Chị Bông mừng yêu bạn:

- Liên... ba phải ghê, hôm nọ hăng tiết đòi đi thẩm mỹ viện với tôi, hôm nay lại hăng máu ủng hộ quan điểm không đi của anh Bông, nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn Liên đã nhanh chóng... tinh ngộ cũng như tôi. Tí nữa thì chúng mình phung phí tiền bạc mua sự bất trắc và cái đẹp nhất thời rồi.

Chị Bông và chị Liên cùng vui vẻ tạm biệt nhau. Anh Bông nãy giờ ngồi đọc báo gần đó dù muốn dù không cũng nghe đủ cuộc nói chuyện của vợ:

- Thế là em và chị Liên cùng bỏ ý định đi thẩm mỹ viện căng da mặt rồi phải không?

- Dứt khoát là không rồi anh ạ, mỗi lần thử máu khám tổng quát em đều run sợ khi bác sĩ chích cây kim vào tay thì tội tình gì tự nhiên lại đến văn phòng bác sĩ, lại đụng vào dao kéo, lại tốn tiền và chờ đợi lo âu...

Anh Bông vui vẻ:

- Anh sẽ chỉ em bí quyết trẻ lâu mà không tốn tiền tốn công đi thẩm mỹ viện nè...

Nghe tới trẻ lâu chị Bông lại sáng mắt ra

- Anh đừng đùa cho em mừng hụt nhé, ở đời có gì kết quả tốt đẹp mà không tốn tiền hả anh?

- Dễ lắm, hàng miễn phí, kết quả tốt đẹp mà người ta không biết cách xài thôi. Em hãy sống thanh thản vui bót lòng đồ kỹ hay buồn giận vu vơ đi thì sẽ lâu già.

Chị Bông nhún vai:

- Biết từ lâu rồi!

- Vậy tại sao em chỉ đổ lỗi cho thời gian. Chính em đã tự làm em già thêm xấu thêm chứ không chỉ vì thời gian đâu. Thí dụ em thấy chị Thúy căng da mặt em tức tối ghen tị và muốn mình cũng trẻ đẹp như người ta.

Hàng ngày em ôm bao cái khổ cái buồn của thiên hạ vào người, xem phim truyện trên ti vi em chép miệng thở dài cho thân phận nhân vật, đọc tin tức báo net Việt Nam em thương xót cho cả tên tội phạm chỉ vì giây phút nóng giận nông nổi đã thành kẻ sát nhân...

Chị Bông thở dài chấp nhận:

- Anh nói nhiều điều đúng, em chỉ “thương vay khóc mướn” giùm người ta cũng đủ héo hon cả lòng.

- Đây, em lại thở dài rồi... em nhạy cảm theo hoàn cảnh cuộc đời là điều dễ thương lắm, nhưng xong giây phút ấy rồi thôi, đằng này em khư khư giữ trong lòng, ngày nào em cũng vào đọc báo mạng và chờ tin phiên tòa xử tên tội phạm, rồi chờ tin tòa thi hành án tên tội phạm thì nỗi buồn kéo dài cả đời chưa hết.

- Chẳng qua là em thương xót cho cha mẹ, thân nhân bên bị hại cũng như bên bị cáo, cả hai bên đều mắt mắt đau thương.

Anh Bông liệt kê tiếp:

- Chưa hết, mỗi ngày nhà mình nhận mấy cú phone quảng cáo em đều kiên nhẫn nghe đủ, vì... nể nang, vì lịch sự không nỡ cúp phone ngang xương dù người quảng cáo ấy chẳng biết chị Bông là ai. Nghe xong em lại... chép miệng thở dài tội nghiệp mấy người đi quảng cáo chào mời này không biết họ có kiếm được khách hàng, có... đủ sống không.

Chị Bông phân bày:

- Tội nghiệp thật anh ạ, thà rằng họ đi làm lao động mấy đồng một giờ em thấy còn chắc là có cơm ăn áo mặc hơn là quảng cáo bán đủ thứ trên phone, mấy ai tin tưởng các loại business không thấy bóng thấy hình người này.

- Trái tim em có mấy ngăn mà toàn lo nghĩ chuyện trời ơi. Hèn gì em già nhanh và xấu nhanh đến thế, mặt em lúc nào cũng u sầu cau có như nhà khó hết gạo, như trong băng hết tiền, như người có mối tình tri kỷ vừa cất cánh bay đi, như...

- Thôi anh đừng ví von nữa, em hiểu ra rồi. May mà anh ở bên cạnh em hàng ngày hàng giờ đã nhận ra điều này. Em sẽ thay đổi thái độ và cảm xúc mình, em sẽ cố gắng hồn nhiên vô tư như đứa tuổi teen mới lớn.

....

- Người ta nói “Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ”. Em biết chưa?

Chị Bông lại nhún vai:

- Biết từ lâu rồi!

- Điều gì em cũng “Biết từ lâu rồi”. Vậy bây giờ em hãy thực hiện đi, hãy chứng minh bằng một nụ cười xem có tươi không nào, đừng sợ cười nhiều tạo vết nhăn khi nụ cười mang lại sự sáng khoái cho tâm hồn.

- Đây nè...

Chị Bông nở một nụ cười, nụ cười thật tươi tắn từ thâm tâm chị khi đã hiểu ra và chấp nhận với những gì mình đang có, chấp nhận một nhan sắc về già theo quan niệm của anh Bông. Người ta sẽ trẻ lâu từ tâm hồn thanh thản.

Ai cũng có thời thanh xuân, ai cũng có thời nhan sắc của mình và nhan sắc ấy đẹp theo mỗi độ tuổi ngay cả khi ta đã già, tuổi đời xé bóng với bao nhiêu dấu vết của thời gian và buồn vui của đời người.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

December, 31, 2015

Nhớ Những Ngày Xuân Cũ

Chỉ còn 3 tuần nữa là bước sang năm Bính Thân. Chắc chắn ai nấy cũng sẽ bận rộn trước Tết, trong Tết và sau Tết, vì thế nào con cháu cũng phải đến nhà ông bà, cha mẹ để mừng tuổi ông bà và để có được tiền lì xì.

Người viết nhớ lại tuổi thơ của mình khi còn ở Việt Nam. Ba ngày Tết tôi được nhiều tiền lì xì nhất vì mỗi khi bạn bè của ba mẹ tôi đến nhà chúc Tết ba mẹ tôi thì tôi nhanh nhẩu bưng trà nước, bánh kẹo ra mời khách, rồi đứng xớ rớ bên ba mẹ một hồi, thế nào tôi cũng được quý vị khách đó lì xì tiền cho tôi. Các em của tôi còn ham chơi bầu cua cá cộ hay chơi bài cào với các bạn hàng xóm nên tôi là người lượm được tiền lì xì nhiều nhất mỗi khi có khách tới nhà chúc Tết. Tôi tuổi con khi nên có lẽ vì thế tôi có vẻ lém lỉnh, khôn lanh, nhanh chân lẹ tay, làm đúng ý ba mẹ tôi cho nên ba mẹ tôi cưng chiều tôi nhiều lắm. Smile!

Ngày Mồng Một Tết năm nào ba mẹ tôi cũng dẫn hết gia đình đi chùa Xá Lợi để lễ Phật và chúc Tết quý vị hòa thượng ở chùa. Đó là một sinh hoạt truyền thống Tết của gia đình tôi vào dịp Tết vì ba tôi là một “chức sắc” trong ban quản trị chùa Xá Lợi, rất thân với cụ Mai Thọ Truyền, một cư sĩ Phật Giáo và là một nhân sĩ đạo đức, nổi tiếng thời chế độ cũ. Phu quân của tôi khi được chọn làm “rẻ đông sàng” trong gia đình Nguyễn Hữu chúng tôi, chàng cũng phải tuân hành theo truyền thống Tết tốt đẹp này cho đến khi vận nước đổi thay chúng tôi phải lưu lạc xứ người.

Ba mẹ tôi là người sống cố cựu ở Phú Nhuận và chị em chúng tôi được sinh ra, lớn lên ở Sài Gòn. Chị em chúng tôi là đoàn viên của Gia Đình Phật Tử Chánh Minh sinh hoạt hằng tuần ở chùa Giác Tâm gần Ngã Tư

Phú Nhuận ngày xưa, nên ít nhiều gì chúng tôi cũng thuộc một vài câu kinh, vài bài hát Phật giáo và sống với tinh thần Bi, Trí, Dũng của nhà Phật.

Bà mẹ chúng tôi tuy không phải là người có địa vị cao sang, quyền quý, nhưng giáo dục chúng tôi rất nghiêm khắc, phải biết yêu thương nhau, phải biết làm việc lành tránh việc ác, sống đạo đức, giúp đỡ mọi người trong khả năng của mình. Có phải nhờ ân đức và sự giáo dục của cha mẹ tôi trước đây mà chị em chúng tôi được phúc duyên sống gần gũi với nhiều vị thiện tri thức và có nhiều bạn bè tốt ngày hôm nay. Mừng thay!

Thời gian qua mau, bây giờ tôi là một “lão bà bà” vui Xuân đón Tết nơi xứ người đã hơn 30 năm nay. Gia đình chúng tôi dù sống ở xứ người vẫn cố gắng giữ gìn truyền thống đi chùa lễ Phật vào dịp Tết như cha mẹ chúng tôi đã làm ngày xưa tới đâu hay đó vì cách sống và quan niệm sống của con cháu đời nay nơi xứ Mỹ khác hẳn với cách sống và quan niệm sống của chúng tôi ngày xưa nơi quê mẹ Việt Nam.

Hình gia đình Sương Lam đi lễ chùa Bửu Hưng năm 2015

Có lẽ những bạn bè, thân hữu vào lứa tuổi “không còn trẻ” như chúng tôi sẽ có cùng một cảm nghĩ như người viết qua lời thơ tâm tình dưới đây của tôi.

Nhớ Những Ngày Xuân Cũ

*Xuân xứ người trong mưa rơi gió lạnh
Người người còn bận bịu việc mưu sinh
Kẻ cô đơn bên gác trọ một mình
Nhấp chén rượu đón Xuân về lặng lẽ*

*Ôi! Nhớ quá Xuân năm nào tuổi trẻ
Theo Mẹ Cha con đi lễ Giao Thừa
Dẫu lạ quen ai cũng hỏi chào thưa:*

“Chúc Năm Mới Bình An, Nhiều Phước Lộc”

*Tháng năm cũ là tháng ngày ngà ngọc
Bên Mẹ Cha con tuổi trẻ vô tư
Yêu thương con, cha mẹ chẳng chối từ
Chăm sóc trẻ, quý yêu như vàng ngọc*

*Rồi năm tháng làm đôi thay màu tóc
Con bây giờ tuổi cũng đã sáu mươi*

*Đã bao phen mê, tình, lỡ khóc cười
Theo vận nước lạc loài nơi xứ lạ*

*Đã ra đi đành phải xa tất cả
Mái chùa xưa, cha yếu với mẹ già
Những chiều buồn lặng ngắm áng mây xa
Mà thương nhớ kỷ niệm ngày xưa ấy*

*Cha mẹ hẳn đau buồn từ dạo ấy
Khi đàn con lần lượt bỏ ra đi
Lo cho con không biết sẽ làm gì
Nơi xứ lạ không mẹ cha chăm sóc*

*Mẹ Cha ơi! Thời gian qua thoáng chốc
Mẹ Cha đã an nghỉ chốn nghìn thu
Xuân nơi này trời vẫn lạnh mây mù
Con vẫn nhớ những ngày xuân năm cũ
Sương Lam*

Mấy ngày qua trời Portland rất lạnh và đã có tuyết rơi nhiều trong ngày chủ nhật tuần qua làm cho chúng tôi không thể đến tham dự buổi tiệc mừng sinh nhật 90 tuổi của người thầy đáng kính trong Nhóm THDLHNVN tại Portland. Xin Thầy HTP vui lòng thông cảm và thứ lỗi cho vợ chồng người viết vì đường xa tuyết phủ rất nguy hiểm đối với người tài xế cũng đã “tuổi hạc khá cao” rồi, nên chàng không thể lái xe gần cả tiếng đồng hồ trên xa lộ đầy tuyết lạnh phủ kín đê đến điếm hẹn chung vui với Thầy trong ngày sinh nhật được.

Những ngày kế tiếp, người viết cũng đành đứng bên song cửa nhìn “đường xưa ướt ...tuyết” không dám tung tăng cùng chàng đi họp Nhóm Sinh Hoạt Người Việt vào ngày thứ Năm hằng tuần vì sợ té ngã, nguy hiểm lắm. Buồn thật!

Hình tuyết rơi ở sân sau nhà Sương Lam

Chắc hẳn các bạn đã thấm thía nỗi cô đơn của người sống tha hương xứ lạ, qua song cửa nhìn tuyết trắng rơi rơi hay nằm lặng nghe tiếng gió lạnh thổi rít ngoài sân trong khi nghe tiếng hát của nữ ca sĩ Bạch Yến thiết tha cất giọng cao lên để hát lên chữ “tái” trong câu hát “Thời gian như ngừng trong tê tái” trong bài hát **Đêm**

Đông. Theo cảm nghĩ riêng của người viết, thì chưa có một ca sĩ nào diễn đạt tài tình và tuyệt vời như Bạch Yến qua ca khúc **Đêm Đông** của nhạc sĩ Nguyễn Văn Thương như thế! Hình như mỗi ca sĩ có một “bài hát tử” riêng để cho người nghe phải nhớ mãi đến người ca sĩ đó. Bạn đồng ý chứ?

Xin mời các bạn hãy để lòng mình lắng xuống mà thưởng thức dòng nhạc **Đêm Đông** của nhạc sĩ Nguyễn Văn Thương dưới đây:

...Đêm đông, xa trông cô hương buồn lòng chinh phu

Đêm đông, bên song ngân ngơ kìa ai mong chồng

Đêm đông, thi nhân lắng nghe tâm hồn tương tư

Đêm đông, ca nhi đối gương ôm sầu riêng bóng

Gió nghiêng, chiều say

Gió lay ngàn cây,

Gió nâng thuyền mây

Gió reo sầu miên

Gió đau niềm riêng

Gió than triền miên

Đêm đông, ôi ta nhớ nhung

Đường về xa xa

Đêm đông, ta mơ giấc mơ, gia đình, yêu đương

Đêm đông, ta lê bước chân phong trần tha phương

Có ai thấu tình cô lữ, đêm đông không nhà ..”

Con người chính vì mang nặng những u hoài như thế mà khó có thể giải thoát được những phiền não trói buộc quanh ta, giống như một anh chàng đến hỏi vị minh sư dưới đây:

Giải thoát

“Làm thế nào cho con được giải thoát?”

Minh Sư đáp:

“Hãy tìm cho ra ai đã trói buộc con”.

Sau một tuần lễ, đệ tử đó trở lại và nói:

“Dạ không ai trói buộc con hết”

“Vậy tại sao con mong được giải thoát?”

Ngay lúc đó đệ tử được giác ngộ và lập tức anh cảm thấy tự do.

(trích trong Mỗi Tuần Một Phút Minh Triết với Anthony de Mello, S.J.)

Mùa Đông lạnh lẽo rồi cũng qua đi để đón chào xuân đến. Dưới đám tuyết trắng kia vẫn có những mầm non đang im ngủ, nhưng rồi khi tuyết tan đi mầm non kia sẽ xuất hiện và sẽ nở hoa kết trái xinh đẹp như cũ.

“... Dưới tuyết trắng cỏ non kia im ngủ

Tuyết tan rồi, cỏ sẽ hiện liền ra

Như vô minh ở nơi chốn ta bà

Trí tuệ đến tâm Phật kia xuất hiện ...”

(Trích trong bài thơ Bên song nhìn tuyết đổ của Sương Lam)

Kính mời quý anh chị thưởng thức youtube **Mâm Ngũ Quả Ngày Tết** do người viết thực hiện với hình ảnh do người viết sưu tầm để hoài nhớ về những hình ảnh đẹp của truyền thống đẹp Văn hóa Việt Nam

<https://www.youtube.com/watch?v=-WJhMHFYQGY>

Kính chúc toàn thể quý độc giả và thân hữu nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 307-ORTB 713-113-16)

“**MẠN MÀ TRƯỜNG CHAY**”

Làm gì có chuyện thương hại
Lợi lộc nhiều lắm đó em!
Tình trao hài hòa, mềm mại
Sao em cứ nói: “**Hồng thêm?**”

Làm gì có chuyện bay bướm
Có cánh đâu mà biết bay!
Đừng tin họ mà già sớm
Anh vốn “mặn mà trường chay”!

Làm sao mình xây tổ ấm
Khi em cứ mãi lạnh lùng?
Muốn biết thế nào hạnh phúc
Phải để trâu cau ghép cùng
Á Nghi, 14.1.2016

SAO KHÔNG Ở YÊN NGOÀI BẮC?

Giành dân, lấn đất ngày xưa
Giành xong, Cộng cũng chẳng ưa đồng bào
Đất ta nào phải đất nào
Đem dâng cho giặc, **lấn** vào làm chi?
Ý Nga, 13.1.2016

TRÁI NGON ĐẰNG BÁN SANG TÀU

Cặng tròn trĩu quả mọng xinh
Giặc cho thương lái rập rình thu gom
Trái Nam chạy Bắc phom phom
Dân ăn chất độc vô hòm. Tại sao?
Ý Nga, 13.1.2016

Chờ Xuân

Thả hồn theo ngọn gió đông
Mưa bay lất phất bên song mơ màng
Dường như giọt lệ dài trang
Khóc tình bỗng chợt vỡ vàng chờ xuân

Nắng xiêu mưa phủ bao lần
Trái tim hoang phế băng khuâng đợi chờ
Đã từng yêu đến vô bờ
Sông sâu thuyền đắm hững hờ mây bay

Dòng thương bến nhớ voi đầy

AI QUÊN TÊN NGƯỜI?

(Viết thay H.)

*

Đêm buồn biết ngó cùng ai
Ngày buồn, làm việc miệt mài tìm **quên**
Ước gì không tuổi, chẳng **tên**
Tìm vào ốc đảo thênh thênh **quên người**
Á Nghi14.1.2016**

CÔ ĐƠN

(Viết thay A.)

*

Vào đời hăm hở hồng, xanh
Lấy chồng học sắc tím hành hạ tim
Xưa cười, nay khóc, lặng im
Những lời sôi nổi đã chìm đi đâu?
Á Nghi, 14.1.2016

HỘI NGHỊ?

Có những bài học, học hoài không thuộc
Có những kinh nghiệm, càng nghiệm càng kinh!

*

Bài học cộng sản cả nước thuộc lòng:
Quan nào cũng chỉ chăm chú làm giàu
Đảng đoàn chứa toàn hàng thần lơ lảo
Đánh dân cửa trước, rước giặc sân sau.

*

Chủ nghĩa thừa thãi càng thãi càng thừa!
Thứ không cần chữa có thuốc đừng chữa!

Toàn “lừa” sao lọc bầu bán lọc lừa?
Chế độ độc tài chỉ giỏi tài... độc!

Ý Nga, 13.1.2016

LẤY CHI CHE BỐT NGỰNG NGỪNG?

Con đường đan lá che mưa
Vui chân nhóm bạn đạp, trưa tan trường
Xe lăn đến cuối chặng đường
Ở đâu xuất hiện bất thường, họ theo.
Áo dài ướt, lại bị trêu
Nhìn nhau mái tóc bèo nhèo, sượng trân
Ba hoa chợt hóa cù lần

Theo trăng tàn khuyết vẫn say ân tình
Vẫn mùa xuân thắm lung linh
Thuở cài trâm chuyện chúng mình ngày xưa

Người đi lá có sang mùa
Rơi đầy thêm cũ gió lùa xôn xao
Chạnh lòng ai nhớ thu nào
Trái tim ấp ủ mộng vào cõi mơ

Dù vô thường, dù như tơ
Khẽ thôi cung bậc bài thơ diễm tình
Hẹn hò duyên nợ ba sinh
Vẫn làn nắng ấm lung linh xuân chờ
Ngọc Quyên

NÓI DỐI

Vàng trăng đơn độc trời cao
Như em thui thui, đêm chào trăng, sao
Mộng mơ hư ảo ngọt ngào
Nghẹn ngào, nhớ Má biết bao đêm này!

Làm thơ, thơ cũng buồn lây
Em đem giấy bút ra bày yêu thương
Viết thư thăm Má, ngọt đường:
-Con vui vẻ lắm! Má đừng lo nha!
Á Nghi, 11.1.2016

CÓ TIM VÀNG RỜI ANH

Anh có biết tại sao
Người cô đơn kín đáo?
Đau khổ đến mức nào
Mà trông họ khờ khạo?

Anh có thấy nghẹn ngào
Hiện trong từng màu áo
Trên khuôn mặt xanh xao
Vết chân chim nhón nháo?

Đêm gói đẫm lệ trào,
Ngày buồn tênh phiến nã,
Vớt mù u làm dầu
Họ soi tim rướm máu

*

Mỗi câu bị hỏi dạ rân thẹn thùng
Lấy chi che bớt ngượng ngùng?
Lời nào xua những “anh hùng” vô duyên?
Á Nghi, 12.1.2016

ANH HƯ QUÁ!

(Viết thay Hằng)

*

Hư quá xá là hư!
Bắt nạt người hiền từ
Em khờ thôi... hết biết!
Cứ giả vờ vô tư.

Ngoan quá xá là ngoan!
Ngày ôm nỗi hàm oan
Đêm ôm buồn rối loạn
Thương phận mình đa đoan!
Á Nghi, 12.1.2016

NÀNG THƠ

Thơ tình bay lượn vô biên
Thời gian như chợt đứng yên mà chờ
Không gian ngọt mật thơ thơ
Bay lên đầu dốc mộng mơ một người
Á Nghi11.1.2016**

Mình may mắn biết bao
Tình ngọt ngào hạnh phúc
Cần chi phải làm giàu
Đôi tim vàng hoàn hảo!
Á Nghi**11.1.2016

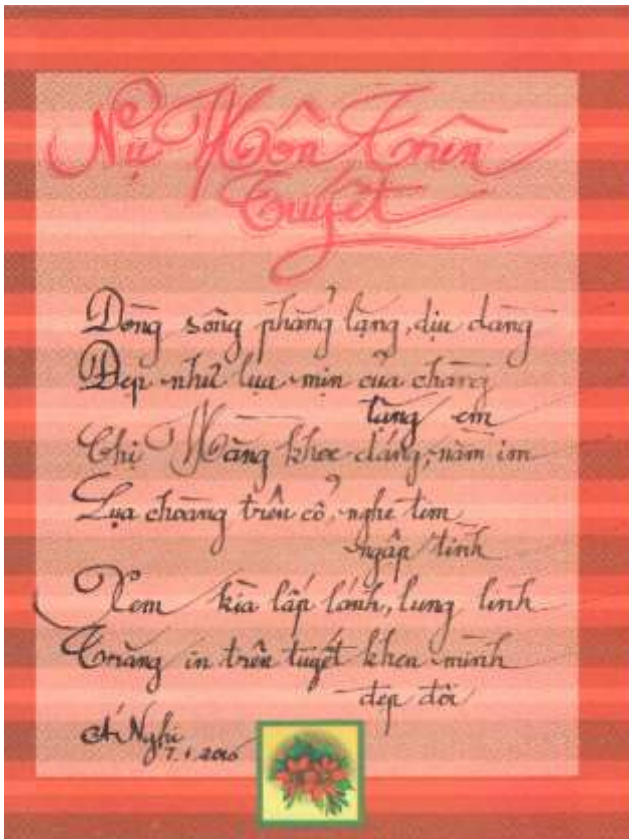
*VẾT CHÂN CHIM: mặt nhiều vết nhăn

MÂY XANH, KHÓI TRẮNG

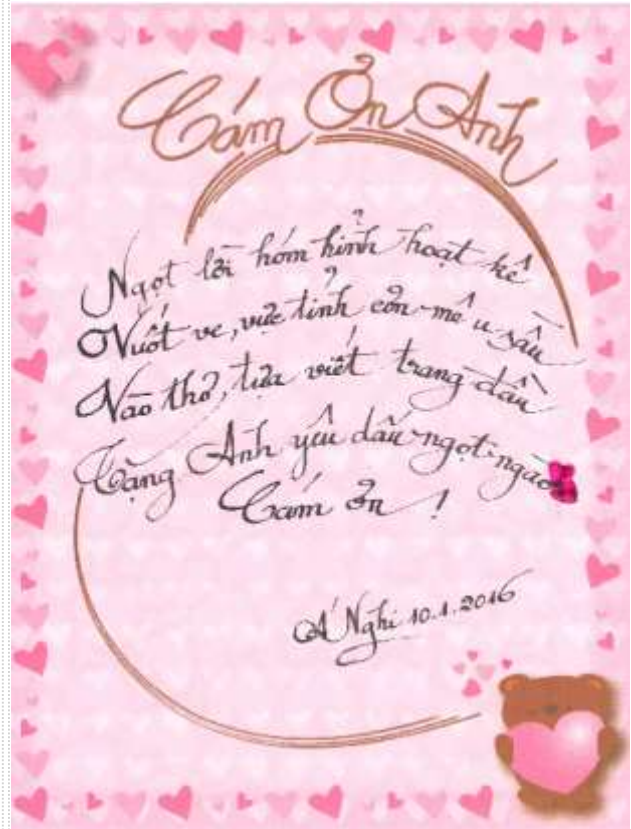
Không gian ngập tuyết đường trưa
Sưởi nhà ai tỏa lửa thừa khói hòa
Theo mây khói lượn thành hoa
Cho em ngắm nghĩa đường xa về nhà
Ý Nga, 10.1.2016

MÂY THƠ

Hững hờ mây vẫn cứ trôi
Xanh xanh, trắng trắng rong chơi nhẹ nhàng
Nhập hồn thơ viết dễ dàng?
Khó khăn? Bỏ lại, xếp hàng chờ thôi!
Ý Nga, 10.1.2016

SAO MÀ LẠ?

BẾN XE ĐÒ

Xe nằm bến đỗ thật yên
Tạm quên tiếng hét uy quyền tài, lơ
Xe nằm yên ắng đợi chờ
Ngọn đèn yếu ớt hững hờ hắt ngang.

Xanh, vàng, tím, đỏ khoe khoang
Nước sơn bảng hiệu đã loang ố dần
Dọc ngang thêm được mấy lần:
Chạy, đi, xê dịch... phong trần gian truân?
Ý Nga, 9.1.2016

VẬT DƯỠNG SINH MÀ!

(Thân tặng anh chị Nghiên Nâu)

*

Em ngồi nhìn cá đớp mồi
Xem bong bóng vỡ, nước trôi, vệt trời
Anh câu được cá, yêu đời
Nhìn con cá "khóc", bời bời ruột gan
Xót giùm nước mắt dương gian
Hay mừng cá thoát gian nan cõi trần?
Ý Nga, 9.1.2016

*Hôm nay em chẳng cười tươi
Có chi cảm cần nụ cười? Hôn chi?
Nhìn đâu? Giấu giếm điều gì?
Sao không thử thi, thăm thì anh nghe?*
Á Nghi, 7.1.2016

TIẾNG ĐÀN CỦA ANH
*Tiếng đàn tha thiết buồn lơ
Dem em vào cả vùng trời du dương
Tháng ngày hoa mộng yêu đương
Từ khi hai đứa đã vương vào tình.*
Á Nghi7.1.2016**

KHÔNG ĐƯỢC CHANH CHUA
Đan tay âm áp chia nhau
Dưới trăng vàng vạc, ngọt ngào em anh
Anh khen: “*Ngọt quá hương chanh
Từ nơi mái tóc long lanh ánh vàng*”

Em trêu: “*Chanh ngọt hờ chàng?
Vậy thì chẳng dám rịt ràng... chanh chua*”
Á Nghi, 7.1.2016

VỀ HAY ĐI?
*Trăng gieo ánh sáng hiền hòa
Chờ anh, thi hứng trở hoa ái tình
Viết câu thương nhớ gọi anh
Anh về mau nhé nếu ganh chị Hằng.*

*Chị Hằng lãng mạn, trẻ măng
Anh đà nhẩn nhó, kiêu căng ích gì?
Về nhanh anh nhé! Về đi!*
Á Nghi, 7.1.2016

KHÚC XUÂN
Ôm đàn anh dạo, dưới trăng
Điệu buồn man mác, tài năng vô ngần
Mái chèo khua nước nhịp gần
Mênh mông, bàng bạc hương xuân quê nghèo
Ý Nga, 6.1.2016

CHẠNH LÒNG

Chải mái tóc đã hết thời xanh tóc,
Nổi ngậm ngùi vừa rơi rớt trên vai,
Mỗi sợi tóc bạc là tiếng thở dài,
Tôi trách thời gian sao đi nhanh quá.

Tiếc mái tóc, tóc một thời buông thả,
Tóc vui trong gió theo bước tôi về,
Tóc cười trong nắng đầu chẳng nón che,
Tóc ướt trong mưa mà lòng vẫn ấm...

Soi gương, dấu chân chim nơi đuôi mắt,
Những vết nhăn mệt mỏi của cuộc đời,
Chưa kẻ viền mắt, chưa vẽ chân mày,
Tôi bỗng thấy mình một người xa lạ.

Tiếc đôi mắt biển đời chưa sóng gió,
Chỉ biết buồn và biết khóc vu vơ,
Đôi mắt mơ màng tôi đọc bài thơ,
Của một thời yêu thơ và yêu nhạc...

Soi gương mỉm cười, nụ cười hiu hắt,
Dù đã tô lên một lớp son tươi,
Vết nhăn tuổi đời hiện ở khóe môi,
Không đủ cho tôi niềm vui trọn vẹn.

Tiếc đôi môi chưa biết mùi trang điểm,
Vẫn tươi như hoa, vẫn đẹp sắc hồng,
Chưa biết làm cao, chưa biết lạnh lùng,
Môi vẫn chân thành những lời tốt đẹp.

Soi gương thấy gương mặt mình tẻ nhạt,
Phấn hồng chỉ hồng trong phút giây thôi,
Chỉ đủ làm đẹp trong một cuộc vui,

Ly rượu chưa say cuộc vui ngăn ngủi...

Tiếc gò má thanh xuân tình phơi phới,
Không rượu mà say đôi má ửng hồng,
Không biết làm duyên bối rối thẹn thùng,
Tay che nắng cho mặt đừng rám nắng.

Ai lớn lên cũng một thời xuân sắc,
Có ai giữ được tuổi trẻ mãi không?
Nhan sắc nào cũng đi với thời gian,
Dấu vết tuổi già chạnh lòng giây phút.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Jan. 04, 2016)

Tết Con Khỉ Tôn Ngộ Không – Đò Có Lưng

Thế là chúng ta đã bước sang năm mới 2016 rồi và năm nay là năm Bính Thân- Năm Con Khỉ.

Nhìn tướng con khỉ là chúng ta thấy tức cười rồi vì nó lí lắc, nhanh nhẹn, nhiều tài, khôn ngoan và hay bắt chước con người.

Con khỉ đã đem sự vui vẻ đến cho mọi người nên được nhiều người thích. Cũng thế, những người tính tình vui vẻ, dễ thương vẫn dễ gây cảm tình với mọi người hơn là những người tính tính cục cằn, khó chịu, phải không bạn?

Ngày xưa người viết say mê xem phim truyện Hồng Kông Tây Du Ký và rất thích nhân vật Tôn Ngộ Không, còn gọi là Tề Thiên Đại Thánh. Con khỉ này là đại đệ tử của nhà sư Đường Huyền Trang còn được gọi là Đường Tam Tạng. Tôn Ngộ Không đã cùng hai sư đệ là Trư Bát Giới và Sa Tăng đi theo giúp đỡ sư phụ đi thỉnh kinh ở Thiên Trúc thành công viên mãn sau khi đã bao nhiêu lần đánh đấu chiến thắng, thoát khỏi sự ám hại của ma vương, ác quỷ. Tôn Ngộ Không là người tài giỏi, nhưng kiêu ngạo, nóng tính đã nhiều lần bị sư phụ đuổi đi vì cho rằng Tôn Ngộ Không giết hại người lành, nhưng thật ra, chúng là yêu quái giả dạng mà thôi.

Mãi cho đến bây giờ người viết vẫn còn nhớ đoạn kết của cuốn phim là khi thầy trò Tam Tạng đi thỉnh kinh về cố quốc bình an,

đã dâng quyển kinh lên cho nhà vua ngự lãm. Nhà vua mở trang kinh ra chẳng thấy một chữ nào cả, chỉ là những trang giấy trắng mà thôi. Sao lạ nhỉ?

Có phải qua đoạn kết này, người thực hiện phim muốn nói đến sự thành công chiến thắng tam độc **Tham** (đại diện là Trư Bát Giới), **Sân** (đại diện là Tôn Ngộ Không), **Si** (đại diện là Sa Tăng) của con người và **kinh vô tự** của Phật Giáo?

Người viết là kẻ sơ cơ học đạo nên không dám bàn thêm về ý nguyện của tác giả Ngô Thừa Ân và người thực hiện phim Tây Du Ký muốn nhắn nhủ gì qua tác phẩm Tây Du Ký này? Xin thỉnh tôn ý của quý thiện trí thức nhé. Xin đa tạ.

Trong thực tế, nhân vật Đường Huyền Trang là một nhân vật có thật trong lịch sử Phật Giáo Trung Quốc. Ngài là một vị cao tăng đời nhà Đường Trung Quốc, đã đi Ấn Độ thỉnh kinh đem về Trung Quốc, dịch kinh sách tiếng Phạn ra tiếng Hán. Hiện nay ở Ấn Độ vẫn còn một vài di tích những nơi Ngài đã đi qua và ở lại.

Từ chuyện đầu năm 2016 là năm con Khỉ, người viết lan man nhắc lại truyện Tây Du Ký vì có liên quan đến con khỉ Tôn Ngộ Không, nhân vật chính rất vui nhộn trong câu chuyện này để giúp vui cho bạn bè đầu

năm. Chính người viết cũng đã học hỏi rất nhiều qua các nhân vật trong truyện ký này về bản ngã của con người. Chúng ta ai cũng có thể trong một giai đoạn nào đó là một Tôn Ngộ không, là một Trư Bát Giới, là một Sa Tăng và cũng đôi khi hiền lành, đạo đức như nhà sư Đường Tam Tạng trong truyện, phải không Bạn?

Người viết đang xem một phim truyện Đại Hàn “Hyde Kenyll and Me” chiếu hằng ngày trên đài SBTN nói về một ông Giám Đốc một công ty bị mắc chứng bệnh “nhị trùng bản ngã” mâu thuẫn nhau như anh chàng Norman Bates do Anthony Perkins thủ diễn trong phim Psycho (Kẻ tâm thần) do ông vua kinh dị của Alfred Hitchcock đạo diễn và trình chiếu năm 1960

trước đây. Các bạn ở vào tuổi 60, 70, 80 chắc cũng đã từng xem phim Psycho nổi tiếng này rồi. Thật là kinh dị, bạn nhỉ?

Trong truyện phim Đại Hàn chiếu trên đài SBTN, vị giám đốc này có 2 bản ngã khác nhau: một bản ngã của một người, tài giỏi nhưng nhút nhát, không muốn giúp ai và một bản ngã của một người bình thường, vui vẻ, thích giúp đỡ người khác. Hai bản ngã này rất mâu thuẫn nhau, xuất hiện khi này khi khác trong suốt câu chuyện. Bây giờ truyện phim chưa kết thúc nên tôi không biết kết cuộc sẽ ra sao? Nhưng người viết tin tưởng rằng con người có bản ngã tốt sẽ chiến thắng và con người có bản ngã xấu sẽ ra đi, để truyện phim kết cuộc có hậu một tí. Smile!

Có lẽ chúng ta cũng thế, nếu bản ngã của một người tốt xuất hiện thường xuyên thì ta là một người tốt, bằng trái lại, thì ta là một người xấu.

Được kết bạn với những người thiện trí thức, được giáo dục và thực hành những đức tính tốt, được sống trong một môi trường xã hội chung quanh tốt sẽ giúp chúng ta trở thành những người có bản ngã tốt. Ngược lại, nếu chúng ta sống trong một môi trường sống xấu và gần gũi những người xấu, không nhiều thì ít chúng ta sẽ trở thành những người có bản ngã xấu. Bạn đồng ý chứ?

Như đã nói ở trên, năm 2016 là năm con Khỉ. Người viết sưu tầm được một câu chuyện Thiền có chú Khỉ là nhân vật chính trong câu chuyện, xin mời quý bạn cùng đọc cho vui nhé.

Con Khỉ và Quả Táo Gối

Trong khu rừng kia có một con khỉ rất hạnh phúc. Nó tìm ăn những trái cây ngọt lịm khi đói và nằm nghỉ ngơi khi mệt. Một ngày, con khỉ đang lang thang bìa rừng thì thấy một ngôi nhà... Trong ngôi nhà nhỏ bé đó,

nó thấy một cái bát to đựng toàn táo, những quả táo tuyệt đẹp. Con khỉ liền trộm lấy một quả và chạy thật nhanh trở lại khu rừng.

Khi đã chạy thật xa, khỉ dừng lại đưa quả táo lên mũi ngửi nhưng chẳng thấy có mùi gì. Nó cố gắng ăn nhưng quả táo cứng ngắt đến mức đau cả răng. Thực ra quả táo này được làm bằng gỗ nhưng rất đẹp và trông như thật. Những con khỉ khác nhìn thấy quả táo cũng thèm được ăn. Con khỉ nọ thấy thế càng giữ chặt quả táo.

Có được quả táo đẹp, con khỉ rất tự hào và hãnh diện. Nó lang thang suốt trong rừng để khoe tài sản quý giá của mình. Quả táo lấp lánh ánh đỏ dưới nắng mặt trời dường như càng hoàn hảo hơn bao giờ hết. Và con khỉ càng ôm khư khư quả táo hơn, mặc dù con đười đười cào trong bụng thúc giục nó đi kiếm cái ăn. Những trái cây ngọt lịm hương rừng thôi thúc con khỉ, nhưng nó vẫn không chịu buông quả táo trong tay - nó sợ có kẻ nào khác đang rình mò sẽ lấy trộm mất. Thực sự, trong tâm trí con khỉ rất mệt mỏi, nó không thể thư giãn và dành lấy vài phút nghỉ ngơi cho mình. Nó vẫn đang cố gắng bảo vệ quả táo.

Con khỉ vẫn tự hào vì tài sản vô giá này nhưng bắt đầu cảm thấy ít hạnh phúc hơn. Nó tiếp tục đi dọc theo con đường mòn trong rừng, càng ngày càng cảm thấy quả táo nặng hơn. Thực ra bởi nó đang mệt mỏi, đói và kiệt sức. Nó không thể trèo lên cây để hái quả vì tay vẫn còn bận giữ quả táo. Điều gì sẽ xảy ra nếu nó tiếp tục ôm quả táo như vậy? Hay nó sẽ buông tay ra? Mùi thơm của trái cây trước mặt tỏa hương thơm ngát, những quả chín đỏ mọng như trên người. Đắn đo một lúc, con khỉ quyết định buông quả táo bằng gỗ. Nó trèo lên cây hái quả ăn, lại cảm thấy hạnh phúc trở lại.

Suy Niệm:

Đôi khi chúng ta cố gắng giữ chặt những giá trị tưởng chừng rất lớn mà không dám buông đi, rốt cuộc chỉ nhận lại sự mệt mỏi đến kiệt sức. Danh, lợi, tình, năm món dục thế gian như trái táo gỗ, chúng có lỗi chăng? Lỗi là do chúng ta tưởng thật, chính "*thái độ khư khư*" làm ta khổ đầy thôi! –

(Nguồn: suu tầm trên internet)

Đầu năm mới 2016, quý ông cũng cần galant một tí để quý bà vui vui một tí thì quý ông sẽ được cung chiêu thêm một tí tí nữa, chứ không còn phải “chí choé” tối ngày như “hai con khỉ già” nhé.

Người viết đem câu chuyện phong thủy về ngôi nhà của anh Lính Thủy, người chuyên làm các ảnh thơ đẹp giúp người viết trong nhiều năm qua, đã chuyên chia sẻ với tôi, và tôi đem về đây để tặng quý ông và quý nương tử của quý ông coi có đúng không nhé? Smile!

Phong thủy tuyệt vời nhất cho ngôi nhà chính là người phụ nữ

Tác giả: Lê Hiêu (dịch từ secretchina.com- Tinh Hoa) (theo FB Đức Bảo Phạm)

Nếu bạn đang có một hiền thê tức là ngôi nhà của bạn có phong thủy tuyệt vời rồi đó.

Phong thủy quan trọng nhất của gia đình chính là người phụ nữ

Người ta thường nói: “Đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm” để nhấn mạnh đến vai trò của người phụ nữ trong việc vun đắp hạnh phúc gia đình. Theo phong thủy học, người phụ nữ tâm lương thiện sẽ mang tới cho gia đình rất nhiều phúc đức.

Trong tiếng Trung chữ “安” nghĩa là “bình an” có ý nghĩa vô cùng sâu sắc. Từ này được ghép thành từ hai bộ

thủ: Ở trên là bộ miên “宀” tức là mái nhà, ở dưới là bộ nữ “女”, tức là người phụ nữ.

Ý nghĩa là có người phụ nữ ở trong nhà thì sẽ mang đến sự yên bình. Cổ ngữ có câu: “Thê hiền phu an”, có thể giải thích sâu hơn cho chữ này.

Nữ chủ nhân tâm lương thiện, sẽ mang đến cho gia đình và hậu thế vô tận phúc đức, tránh mầm tai vạ cho con cháu; nếu như người phụ nữ mang độc niệm, hành vi không hợp, bất hiếu, dâm loạn, sẽ làm cho gia đình mất đi an bình, không chỉ có nguy hiểm cho bản thân, còn có thể làm loạn gia tộc, cho nên cổ nhân nói “nữ nhân tốt sẽ vượng ba đời, nữ nhân xấu sẽ hoại ba đời” (là chỉ người vợ).

Người phụ nữ có cách ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, trong nhà thường chỉnh tề; người phụ nữ ăn mặc lôi thôi, trong nhà thường thường loạn bát nháo, tâm trạng cũng sẽ không tốt; người phụ nữ tính toán chi li, bụng dạ hẹp hòi, sinh sự từ việc không đâu, trong nhà sẽ vĩnh viễn không ngày nào yên bình, 'gà bay chó chạy'; người phụ nữ hào phóng, thông tình đạt lý, trong nhà tất nhiên tài vận tràn đầy, già trẻ đều khỏe mạnh.

Trời sinh người phụ nữ chính là giữ vai trò thủy, “thủy tính” chính là trong phong thủy trong nhà; người phụ nữ có “thủy tính”, là có tướng vượng phu. Muốn biết người phụ nữ mệnh tốt hay xấu, chính là xem “thủy tính” tốt hay không. “Thủy tính” trong sạch, nhu hòa, có thể làm thay đổi nhân tâm, bồi bổ chỗ khuyết; “thủy tính” bị ô nhiễm đục ngầu, sẽ làm tổn thương gia đình.

Lượn theo Kinh Dịch – Phong thủy, người phụ nữ quá mạnh mẽ, thường gây tai họa, bởi vì “thủy tính” của người phụ nữ thường nhu mì. Nam nhân coi trọng “thủy tính” khi chọn vợ thì thường dễ phát tài làm giàu, bởi vì khi đó âm dương hợp nhất, mượt mà thông suốt; nam nhân luôn cần sự bổ khuyết của “thủy tính”, mới có thể đem số mệnh bưng bưng phần chấn, mượn phong thủy chuyển vận may (thủy là nước, ý là nhu mềm).

Hậu đức tải vật, hậu đức nuôi gia đình; người phụ nữ là thủy, tính tình như nước thì mới có thể chịu tải được sự phát đạt của gia đình. Cô gái tốt không phải do sắc đẹp, mà là tâm sắc; thê tử tốt, không phải tướng mạo, mà là tâm mạo. Mệnh chuyển theo tâm, vận sinh theo tâm. Người phụ nữ có đức hạnh, tuổi càng lớn, càng có phúc tướng; nữ tử không đức hạnh, tuổi càng lớn, tướng càng xấu.

Vậy nên nói: Nam nhân là cột trụ, là bộ khung chính của ngôi nhà; mà người phụ nữ là phong thủy của ngôi nhà, là vận số của ngôi nhà!

(Nguồn: Email bạn gửi- Cám ơn anh Linh Thủy)

Mời bạn xem Youtube vui vui dưới đây để suốt năm được vui vẻ nhé.

Happy New Year - Smile

Tết đến rồi - Happy New year

<https://www.youtube.com/watch?v=ngCzdDF0hzs>

Kính chúc toàn thể quý độc giả và thân hữu nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 306-ORTB 712-1516)

NÉN HƯƠNG TƯỞNG NIỆM

Cúi đầu đánh lễ hương linh

Tay dâng phẩm vật, lời kính cúng dường

Ông, Bà, Ba, Má... kính thương

Tạ ơn che chở chặng đường khó khăn

Ý Nga, 4.1.2016

TRẺ ĐÓI

Xào lẩn, tái, nướng, hấp, chiên...

Mỗi tuần mỹ vị liên miên nấu hoài

Vậy mà họ bảo: -Khó nhai!

Thương em-dễ-nuốt đói dài quanh năm!

GẠN LỘC PHIÊN NẢO

Đục ngầu rác rưởi chung quanh

Dòng đời mời mọc chúng sinh nghĩ, làm

Trôi cùng rác? Quá mê lâm!

Góp tay dọn sạch, ân thầm khơi trong

Mai về bờ Giác thông dong

Thân tâm nhẹ nhõm xuôi dòng bình an

Ý Nga, 6.1.2016

MẮT LỆ

Ai thả mưa bay cay mắt biếc

Ý Nga, 6.1.2016

Xuân Nồng

Vẫn những hạt mưa xanh màu biếc
N như giọt buồn nổi nhớ tình nhân
Lệ từ ly, giao thừa chờ Tết
Mùa xuân đâu lạc mất đường trần.

Tiến người đi môi hôn lặn đặng
Vội vàng chi đắm đuối khôn nguôi
Đèn không soi ánh trăng không tới
Đường xưa hui hắt chỉ bóng tôi.

Thu đi đông đến xuân vội vã
Hồi còi vang giục giả thân tàu
Phải không anh trọn đời chôn giấu?
Tắm ân tình dành trọn cho nha .

Bao giờ thôi hờn dăng lên mắt
Bụi tình rơi ngày tháng xanh xao
Hãy cho em mùa xuân nương náu
Trái tim hồng dẫn lối anh vào...
Ngọc Quyên

Người xa người lệ đọng thi nhân
Tiễn nhau sao giống như ly biệt!!!
Lệ ướt, buốt tim, tím môi trần

Người đi sương gió đường muôn dặm
Ai đứng chờ ngơ ngác giữa người?
Chiếc bóng trải dài đường thăm thẳm
Nhớ người mắt lệ ! Hay thương tôi?

Mưa vẫn bay dài... đời vạn nẻo
Người như sương khói...ga xa tàu
Ôi chao! Đâu cách gì níu kéo
Dấu thét-gào-đau... cũng mất nhau

Mưa tạnh, sao mắt đầy nước mắt!!!
Buồn tuôn từng giọt ngấn xanh xao
Mây cao vừa nhuốm màu xanh ngắt
Sao nữ xưa tình... Khép cửa vào?

Kiều Mộng Hà
(06. 1. 2016)

Tình Thơ, Tình Mơ

Đêm thật khuya, Vi không tài nào chợp mắt. Nàng cố dỗ giấc ngủ bằng cách tập trung đếm hơi thở. Chỉ một lúc là đầu óc nàng lại lan man suy nghĩ, không thể tiếp tục đếm được nữa. Buổi tối nay, trong tiệc cưới con gái của một người em họ, Vi đã nhìn thấy Huy. Vẫn ánh mắt ấy, vẫn khuôn mặt ấy, Vi đã nhận ra ngay dù có hẳn thêm những dấu vết của thời gian. Gần nửa thế kỷ còn gì! Những hình ảnh, những kỷ niệm của mỗi tình đầu thơ mộng của một thời con gái lần lượt hiện về.

Ngày ấy, tại một buổi tiệc ăn khao của một nhóm bạn ở nhà Trâm sau khi có kết quả kỳ thi Tú Tài phần Hai, Vi đã gặp Huy. Mái tóc bông bênh, cặp mắt tình cảm, giọng nói trầm ấm ấy đã cuốn hút nàng. Cả một mùa hè hai người đã có những dịp gặp gỡ dù chỉ là những buổi ngồi nói chuyện tại nhà Trâm. Sau đó Vi thi đỗ vào trường Dược, Huy lên năm thứ ba trường Y. Cuộc tình đẹp như thơ, hai người rất là tâm đầu ý hợp. Dù chưa một lời chính thức tỏ tình, chưa một lời giao ước, hẹn thề, Vi tự nhủ rằng hãy giữ sợi dây liên lạc nhẹ nhàng ấy, hãy tận hưởng những ngày tháng lãng mạn với hương vị thơ mộng của tình yêu, hãy trân quý những chăm sóc, chiều chuộng, những nhớ nhung, mong chờ nhau... Đợi đến lúc cả hai cùng ra trường mới bàn đến chuyện hôn nhân. Vi đưa Huy về trình diện cha mẹ. Cả cha mẹ Vi đều quý người thanh niên đáng mến ấy. Sau một thời gian như đủ thân, Huy đưa Vi về thăm gia đình chàng. Nhà Huy nghèo, thật nghèo. Cả nhà sống trong một căn nhà chỉ vừa bằng một căn buồng một bề bốn thước, một bề năm thước, trong một ngõ hẻm khu chợ Bàn Cờ. Nhà trống trơn, sàn gạch hoa lau sạch bóng. Đồ đạc chỉ vồn vện có một bộ bàn ghế nhỏ kê sát cửa sổ nhìn ra con hẻm, chắc là vừa làm bàn ăn, vừa làm bàn tiếp khách và bàn làm việc cho cả nhà. Trên tường quét vôi màu xanh ngọc có đóng hai cái kệ gỗ để bày bát nhang, chân nến dùng làm bàn thờ Phật và bàn thờ ông bà. Phía tường bên kia treo một tấm tranh vẽ một bình hoa hồng màu cam đem sự ấm áp tươi vui cho căn phòng. Một căn gác lửng

rộng bằng một phần ba gian nhà, chỉ cao đủ cho một người ngồi thẳng, dùng làm nhà kho để cất hết gói chiếu, mùng mền và mấy chiếc thùng gỗ chắc là để chứa quần áo. Một chiếc bàn thấp và một kệ sách nhỏ nằm ngoan ngoãn ở một góc của căn gác xép.

Bước ra sau, một khoảng sân nước lót gạch tàu màu đỏ. Một dãy chum, vại bằng sành màu gan gà có nắp đậy cẩn thận, được xếp thứ tự sát vách tường.

Nhà tuy nhỏ nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ. Tiếng Huy:

- Đố cô bé biết những gì trong mấy cái vại này nào?

- ???

Huy mở nắp một chiếc vại gần nhất, những miếng dưa cải chen chúc nhau dưới làn nước vàng lợt, trong veo. Vi reo lên thích thú:

- Dưa chua!

Bên cạnh là mấy vại dưa nén nguyên cây, tiếp đến là vại cà pháo, cà bát và mấy chum đầy tương bắc.

Bà mẹ của Huy có một sạp bán dưa, cà, tương, chao trong chợ Bàn Cờ. Chính tay cụ muối dưa, nén cà, làm chao, ủ tương và tự tay cụ đem ra chợ để bán lẻ. Buổi tối có những hàng cơm vào nhà mua và Hà, em gái Huy thì đi bỏ mồi cho mấy tiệm cơm tấm giò chả và mấy sạp bán cơm tấm quen.

Gia đình Huy sống trong cảnh thanh bần, đạm bạc. Bà mẹ Huy vẫn khăn, răng đen; hiền lành, phúc hậu; chịu khó làm lụng và chất chịu dành dụm. Hoàng, người anh cả của Huy là sĩ quan của binh chủng Thiết Giáp. Anh đóng quân ở miền Trung, đã lập gia đình và có bốn đứa con trai. Đứa lớn nhất gần bảy tuổi và cu Út mới biết bò. Hà, cô em gái Huy đang học năm cuối trung học. Ông cụ thân sinh của Huy bị đầu tó trong đợt cải cách ruộng đất ngoài Bắc, đã vì uất ức mà chết. Biết gia cảnh của Huy, Vi càng yêu chàng tha thiết hơn.

Cuộc tình Vi và Huy êm ái, nhẹ nhàng trôi. Những buổi tối ngồi bên nhau trong phòng khách nhà Vi, dưới ánh sáng ấm áp của chùm đèn trên cao toả xuống. Hai người thủ thủ kể cho nhau nghe những chuyện ở trường, chuyện bạn bè, chuyện về gia đình, về những đứa cháu, chuyện trời mưa, trời nắng. Có khi cả hai chỉ ngồi yên lặng thả hồn theo tiếng hát Thái Thanh, Anh Ngọc, Duy Trác, Mai Hương... Không gian chỉ là phòng khách nhưng hai tâm hồn như hoà quyện vào nhau. Cô sinh viên mới lớn ngập tràn hạnh phúc, bơi lội trong dòng sông bát ngát yêu thương. Thỉnh thoảng Huy ở lại dùng bữa với cả nhà và những đêm rằm hai người được phép lên sân thượng, cùng ngồi bên nhau trên chiếc ghế xích đu, ngắm vầng trăng sáng vàng vạc ở trên cao.

Mùa hè năm Mậu Thân, sau khi Vi thi đậu xong năm thứ hai, Vi đã đợi Huy đến chơi như thường lệ nhưng Huy không đến. Chàng biến mất, không một lời từ biệt, không một lời giải bày. Cả trăm câu hỏi hiện ra mà không có câu trả lời. Suốt mấy tháng trời Vi buồn bã, ủ rũ như người mất hồn. Đến chỗ nhà Huy ở Bàn Cờ thì cả nhà đã dọn đi, không ai biết họ đi đâu và sạp hàng đã sang lại cho người khác. Vi sững sờ, đau điếng. Chuyện lạ lùng như trong một giấc mơ. Không lẽ Huy chỉ đến với nàng như một chuyện đùa. Dù sao nàng vẫn thấy nhớ Huy thật nhiều. Với linh cảm của một người con gái nàng cảm nhận được tình yêu và sự trân quý của chàng dành cho nàng. Và đối với Huy, Vi có sự ngưỡng mộ, tôn thờ. Không lẽ chuyện tình đẹp ấy chỉ như hạt sương long lanh đã tan đi dưới ánh nắng mặt trời. Huy ơi, tại sao, tại sao...

Sau những cố gắng tìm kiếm, dò hỏi khắp nơi, ngay cả Trâm và những người bạn của Huy mà nàng quen.

Không ai biết. Đất nước Việt Nam nhỏ bé vậy mà chàng như đã bốc hơi!

Thời gian cứ lững lững trôi, Vi cố xua đi hình bóng Huy, những kỷ niệm của chàng. Những ray rứt, nhớ nhung khiến nhiều lúc Vi như ngộp thở. Nàng tránh né bạn bè, rút mình vào vỏ ốc cho đến khi ra trường, với sự hối thúc của gia đình, sự khuyên răn, nài nỉ của mẹ Vi mới lập gia đình với Khoa, bạn của anh Vi, cùng đi du học bên Pháp về thăm nhà. Hai gia đình quen biết nhau, là hàng xóm của nhau từ ngoài Hà Nội. Vi đã cố quên Huy, xua đuổi hết những hình ảnh về Huy để xây dựng hạnh phúc của chính mình, làm tròn bổn phận của một người dâu hiền, vợ thảo. Sau đám cưới ít lâu Vi theo chồng sang Pháp. Nhớ đến Khoa, người chồng gần bốn mươi năm đầu gối tay ấp. Khoa không cho Vi mỗi tình đầu lãng mạn, thơ mộng nhưng Khoa đã bao bọc, che chở Vi, cho nàng một đời hạnh phúc, cho nàng hai đứa con ngoan. Những kỷ niệm với Khoa dày hơn, đậm thắm hơn. Khoa đã thực sự cho nàng bờ vai rắn chắc để nương tựa và một vùng ngực bình yên để nàng trở về sau những lúc gặp hoạn nạn, trắc trở trong đời. Vậy mà Khoa cũng đã bỏ nàng mà đi một cách ngỡ ngàng. Trong một buổi

đang vui vẻ làm vườn với nhau Khoa đã ngã xuống và không bao giờ dậy nữa.

Hai người con của Vi sang Cali lập nghiệp nên sau khi Khoa mất hai chị em đã thu xếp cho mẹ sang ở hẳn bên này.

Buổi tối nay, Vi đã giật mình khi nhìn thấy Huy bằng xương, bằng thịt. Vi định tới để hỏi cho ra lẽ câu chuyện mà Vi vẫn âm ức cả nửa thế kỷ nay. Nhưng rồi Vi lại tăng lờ, tránh mặt... Và đầu óc cứ miên man, Vi chìm dần vào giấc ngủ.

Buổi sáng nắng vàng tươi, tiếng chim hót líu lo. Vi ra vườn sau làm vài động tác thể thao. Chợt tiếng chuông điện thoại reo vang, Vi chạy vội vào nhà nhắc máy.

- Hello, xin lỗi, dạ, có phải đây là nhà bà Khoa?

Tim Vi như thắt lại. Giọng Huy, dù có khàn đục theo thời gian nhưng cái giọng Bắc Kỳ âm áp ấy Vi không thể quên.

- Dạ... Xin lỗi ai ở đầu dây?

- Tôi, Huy đây!

Một chút yên lặng, hình như cả hai bên cùng nghẹn ngào.

- Vi ơi, xin phép cho anh được xưng hô như ngày xưa. Hôm qua nhìn Vi anh nhận ra ngay nhưng không dám đường đột. Anh dò hỏi tìm được phone của Vi. Đúng như trời sắp đặt cho anh có cơ hội nói lên lời phân trần, tạ lỗi cùng em. Cho anh biết khi nào anh có thể gặp Vi?

- Có gì anh cứ nói. Vi đang nghe...

Im lặng một lúc Huy chậm rãi kể chuyện ngày xưa:

- Mùa hè năm ấy khi nhận được điện tín của người chị dâu, báo tin anh Hoàng bị thương nặng đang nằm trong quân y viện ở Huế. Anh đã bàng hoàng, hoảng hốt, vội đắp máy bay ra Huế để thăm anh. Đến nơi anh chỉ kịp gặp anh Hoàng lúc lâm chung. Anh Hoàng đã dặn dò gửi gắm anh trông nom vợ con anh ấy. Anh đã vừa khóc, vừa gật đầu hứa thì anh Hoàng trút hơi thở cuối cùng, như đã cố đợi chờ anh đến để trần trối rồi mới yên lòng ra đi. Mẹ và Hà được tin ra ngay để lo phân tang lễ. Nhìn bốn thằng bé đầu quần khăn tang ngồi cạnh mẹ. Chị Hoàng mong manh, eo lá phủ phục trước quan tài. Không hình ảnh nào bi đát, xót xa hơn. Đăng ký nghỉ hè nên ba mẹ con anh ở lại Huế để lên chùa tụng kinh cầu siêu cho anh Hoàng và trông nom đỡ đần vợ con anh cho đến hết 49 ngày.

Vi ơi, từ khi di cư vào Nam anh Hoàng đã như cột trụ gia đình. Anh vừa đi học vừa đi bỏ báo mỗi buổi chiều và làm phu bốc vác trong những ngày cuối tuần để nuôi cả nhà. Mẹ anh phải muối dưa, nén cà gánh đi bán để thêm thu nhập. Khi anh ấy đến tuổi động viên, vào trong quân ngũ anh vẫn tần tặn gửi tiền giúp đỡ mẹ để nuôi hai em. Đến ngày anh gặp chị Loan, một cô giáo tiểu học ở vùng anh đóng quân và hai người yêu nhau rồi nên vợ nên chồng.

Vi ơi, lúc nhìn anh Hoàng hấp hối lòng anh quặn đau. Anh ấy hơn anh có tám tuổi mà anh đã lo lắng cho cả một tuổi thơ của anh, anh không những là anh cả mà còn là cha, là bạn anh. Anh gần gũi khuyên nhủ, kèm cặp anh ráng học hành cho nên người còn anh ấy thì hy sinh làm lụng vất vả để lo cho gia đình, nuôi mẹ, nuôi em. Ngày anh hấp hối vì nặng lòng với mấy đứa con nên khi chưa gửi gắm cho anh, anh không thể nhắm mắt. Anh phải làm sao hả Vi?

Nghĩ đến Vi, nghĩ đến tình yêu của chúng ta anh thương Vi quá. Anh biết Vi sẽ buồn thật nhiều khi vắng bóng anh nhưng anh có nở đặt cả một gánh nặng của gia đình anh lên vai Vi không? Bốn đứa trẻ anh phải lo, mẹ anh ngày một già đi nữa. Vi ơi, tương lai em phơi phới, con người nhân hậu như em phải được sống trong nhung lụa, phải được sung sướng cung chiều. Ngẫm đi, nghĩ lại, càng suy nghĩ kỹ anh thấy anh không xứng đáng với

Vi và anh không thể làm khổ Vi. Mong em hiểu anh. Em có biết anh đã đau khổ và bị giằng xé như thế nào khi nghĩ đến Vi và đã quyết định xa Vi không?

Để tránh gặp Vi, anh đã quyết định thu xếp đưa cả mẹ anh và em Hà ra Huế. Anh xin chuyển về học tiếp tại Đại Học Y Khoa Huế và tìm chỗ dạy học thêm để kiếm tiền.

Khi anh ra trường thì được tin Vi lấy Khoa và theo chồng sang Pháp. Anh buồn cho anh vì biết là anh sẽ mất Vi vĩnh viễn nhưng anh cũng rất mừng cho Vi. Hàng ngày làm việc ở nhà thương, nhìn những chuyến xe chở thương binh từ chiến trường về, hình ảnh những người vợ trẻ đi đón xác chồng ám ảnh anh... Đất nước chiến tranh tang thương quá. Vi đi xa tránh được những thảm cảnh này, anh yên tâm cầu chúc cho em và nghĩ rằng chắc chắn Vi sẽ hạnh phúc.

Ngày mai anh về lại tiểu bang Wisconsin lạnh lẽo. Chúc Vi một năm mới thật vui và hạnh phúc bên con cháu quây quần.

Tiếng Vi sụt sịt, nức nở không nói nên lời.

- Vi, em đừng khóc! Chúng ta đã đi gần hết cuộc đời rồi. Anh rất vui vì hôm nay đã nói hết với Vi. Anh luôn yêu Vi, cả cuộc đời này anh chỉ yêu có mình Vi. Mấy năm sau chị Loan đi bước nữa. Không trách chị được vì chị còn quá trẻ và chị yêu đuối như một cây tầm gửi, cần có gốc cây khác để quán quýt, nương thân. Anh ở vậy để lo cho các cháu. Anh không thể lập gia đình nếu không có tình yêu. Nhớ đến Vi anh xót xa và thương tiếc cho mối tình đẹp của chúng mình. Không một hình bóng nào có thể xoá mờ được hình ảnh Vi. Anh vẫn âm thầm theo dõi và an tâm khi thấy Vi hạnh phúc, Vi xứng đáng được như vậy. Và lại khi xa Vi rồi anh không muốn có những ràng buộc với người đàn bà khác. Lập gia đình thì những chuyện rắc rối không hay có thể xảy ra làm ảnh hưởng đến tình thương của anh cho các cháu. Chúng nó chỉ còn có chỗ nương tựa là anh thôi. Nhìn chúng nó khỏe mạnh, ngoan ngoãn, học giỏi anh rất mừng. Nay cả bốn đứa đã thành tài, đã yên bề gia thất và rất là hiếu đễ. Đó là những tác phẩm quý báu, phần thưởng quý báu của đời anh.

Qua vài câu chuyện với người quen ở đây anh biết Khoa đã mất mấy năm nay. Gửi lời chia buồn muộn đến Vi. Mong em luôn có sự thanh thản trong tâm hồn. Mong rằng buổi nói chuyện hôm nay khiến Vi vui hơn, yêu đời hơn vì biết được là lúc nào anh cũng yêu quý Vi và cho anh tạ lỗi vì những buồn phiền năm xưa của Vi, vì anh. Thôi anh chào Vi nhé!

Bye nhé!

Buông ông nghe xuống Vi thẫn thờ. Giọng nói Huy như đang còn văng vẳng quanh đây. Cả một cuộc điện đàm nàng chỉ nghe và khóc, muốn nói nhưng nghẹn ngào. Vi thấy thật thương Huy. Chàng đã hy sinh chính tình yêu của mình cho người mình yêu. Chàng đã sợ Vi khổ mà cắt đứt liên lạc với nàng. Chàng có biết đâu là Vi sẵn sàng chia sẻ nếu biết hoàn cảnh gia đình chàng như vậy. Chúng mình có nhiều cách để giải quyết mà. Sao Huy đã quyết định độc đoán, bỏ nàng một cách bẽ bàng như thế. Huy không nghĩ đến cảm giác, suy nghĩ và những tổn thương của nàng sao.

Huy ơi, đúng như Huy nói, chúng mình đã đi đến đoạn cuối của cuộc đời. Những hạnh phúc hay đau khổ cũng đã qua. Cám ơn Huy đã giải tỏa hết nỗi niềm hôm nay. Vi cũng mong tâm hồn Huy luôn thanh thản. Chúng ta đã có duyên mà không nợ. Gặp nhau mà không được sống với nhau suốt đời. Gặp nhau mà đã để mất nhau. Bây giờ khi nghĩ đến nhau hãy nghĩ về một mối tình thơ, tình mơ. Mối tình ấy sẽ đẹp mãi trong tâm tưởng của chúng ta.

Qua khung cửa sổ, buổi chiều đang xuống thật êm đềm. Đường chân trời nhuộm một màu tím nhè nhẹ, man mác, bàng khuâng.

Đỗ Dung

THƯA QUÝ TRƯỞNG,

Sinh hoạt Hướng Đạo và dạy ở các trường Việt Ngữ hải ngoại vui nhất là tạo được nụ cười cho các em và tạo sự tò mò về văn hóa Việt. Một khi chính các em thắc mắc điều gì thì các em sẽ siêng học hơn và yêu thích cũng như hãnh diện về cội nguồn.

Đầu năm ngồi dọn dẹp lại số bản thảo chưa đánh máy, tôi tình cờ thấy một chương trình sinh hoạt Hướng Đạo hàng tuần trong cuốn sách, kẹp chung với mấy trang nhật ký Hướng Đạo đã thảo trên xe (trong giờ cơm trưa, giữa 2 buổi sinh hoạt sáng chiều của 2 liên đoàn Việt và Canada). Xin kể lại quý Trưởng nghe cho vui.

Trong một buổi sinh hoạt hàng tuần về tìm hiểu nguồn gốc Việt, nhân có một Sói Con đã hỏi:

-Thưa “Chưởng”, giờ Tý là giờ tí ti phải hông “Chưởng”?

Ý Nga đem kế hoãn binh ra hẹn hò để tìm một cách giải thích dễ hiểu nhất cho trẻ tuần sau và hứa sẽ trả lời câu hỏi này với một điều kiện là trong bài tập về nhà tuần này các em phải tự tìm hiểu qua ông bà, cha mẹ, phụ huynh 2 điều:

1-Bản thân mỗi em sinh ra vào năm mang con giáp tên gì?

2-Có tất cả bao nhiêu con giáp? Hãy tự học cách viết tên của từng con giáp ấy và tuần sau mỗi em sẽ viết lại cho bạn xem.

Thế là tuần lễ kế tiếp, Ý Nga kêu tên em nào, em ấy lên bảng viết, kết quả là trên bảng đen, **nếu xê dịch những dấu phẩy đi 1 chữ** thì thế giới Canada tự nhiên sinh sôi nảy nở nhiều con vật thân thoai mà bảo đảm Harry Potter cũng phải lắc đầu, nào là: chực rống, chó rống, mèo rán, ngựa tía, cộc sủi, ngựa de, lợn ghê, chó ghê, heo ránh, gà mọm, khỉ zành, mùi xú, v.v... Tha hồ cho các em trêu ghẹo nhau. Phút vui nhộn chia chung khi các em biết 12 con giáp ấy là 12 con vật thế nào nếu bỏ dấu sai hoặc cho con gà có... ghê, con dê bốc... mùi, con chuột, con chó rống, rống lung tung hay đem mèo đi chiên.v.v.....

Rồi muốn thử tài họa sĩ của các em, Ý Nga cho các em vẽ chơi 12 con giáp. Sau đó xếp chúng lại gần nhau nhưng có ý **không dùng dấu phẩy sau mỗi con giáp** và phân chia 12 con giáp thành 4 nhóm, mỗi nhóm từng 3 con giáp cho các em dễ nhớ: Tý Sửu Dần, Mẹo Thìn Ty, Ngọ Mùi Thân, và Dậu Tuất Hợi. Các em cho mỗi con đã tự vẽ mang 1 số mà tôi cho, (số bắt đầu của giờ dương lịch, tương đương với giờ âm lịch). Như thế, ít nhất mỗi em sẽ nhớ con giáp của chính em bắt đầu từ lúc mấy giờ của dương lịch.

-Tý 23, Sửu 1, Dần 3,

-Mẹo 5, Thìn 7, Ty 9,

-Ngọ 11, Mùi 13, Thân 15,

-Dậu 17, Tuất 19, Hợi 21,

Rồi Ý Nga bắt đầu giải thích cho các em hiểu từng giờ một.

Chọn con gà đẹp nhất do một họa sĩ tí hon vẽ, tôi khen ngợi và bắt đầu từ giờ Dậu để giải thích là từ 17g (5g chiều) đến 19g (7g chiều). Kế tiếp, dĩ nhiên tôi chọn bức “tranh” của họa sĩ nào về hạng nhì, rồi hạng 3 mà khen và tiếp tục dụ khị các em chút kiến thức về âm lịch. Lòng vòng cho đến khi con CHỰC RỐNG mang số 23 (đang ngoác mồm nhìn con mèo) được trình làng thì mới chấm dứt giờ Tý, giờ mà tôi không cần phải giải thích nữa vì tự các em đã dành nhau trả lời oang oang là lúc mấy giờ của dương lịch.

*

Thế mà vừa xong câu trả lời giờ Tý thì Akela bị 1 câu hỏi khác liền của em tuổi Ty:

-Dzậy THƯỢNG TÙNG là cái gì “dzậy Chưởng”?

Tôi ngơ ngác rất lâu mà không tài nào đoán được là cô bé mang tuổi... “rán mắt” này hỏi cái gì mà tuốt trên...

mây xanh, lại còn... thức thức dậy dậy 2 lần, khó quá chừng? Tôi hỏi thêm cho biết em thấy mây chữ ấy ở... thế giới nào? Em trả lời:

-Thưa “Chường” ông nội con ở “Diệt” Nam “giết” thư cho Ba mẹ, Ba biểu con đọc, con đọc “kí” (cái) gì mà “thượng từng” tháng Giêng ba sẽ dzia quê 1 “chiến” (chuyến)

Thế là tôi... khôn ra ngay (chắc là nhờ nghe nhắc đến “dzia Quê” chẳng?).

Sau đó, khỏi nói thì quý Trường cũng có thể hình dung ra các em đã ngỡ ngác như thế nào khi nghe giải thích:

-First ten days of the month là **thượng tuần**

-Period between 11st and 20th of the luna month là **trung tuần**

-Last decade of the month là **hạ tuần**

*

Đầu năm, đánh máy lại mấy câu văn vần mà Ý Nga đã soạn cho các em học dễ nhớ này, gửi đến quý Trường thay lời chúc CẢ NĂM SẼ THÀNH CÔNG TRONG VIỆC DÙNG TRÒ CHƠI ĐỀ GIÁO DỤC CÁC EM nhé!

Chúc đoàn của quý Trường lúc nào cũng vang vang tiếng cười như 2 gia đình LÂM VIÊN & HỒN VIỆT của tác giả ở Calgary, Alberta, Canada này!

NGƯỜI MÌNH NGỘ QUÁ TRƯỜNG!

Dương Lịch

Tháng Hai có 28 ngày

Ba năm lãnh một mê đay

Nên ngày đếm ra 29

Thiếu thiếu nhưng ngộ và hay!

Âm Lịch

*Tý Sửu Dân, Mẹo Thìn Tý**

Khi giờ dương lịch 23

Là âm lịch vào giờ Tý.

(Giờ âm hai tiếng lận nha!)

Ngọ Mùi Thân, Dậu Tuất Hợi

Mười hai con giáp vẽ chơi:

Sửu 1, Mẹo 5, Tý 9

Cứ thế em cộng cho trôi

Là biết chút âm lịch rồi!

THƯỢNG TUẦN: từ 1 đến 10

TRUNG TUẦN: 10 đến 20

HẠ TUẦN: 20 đến cuối

Em cứ vừa học vừa chơi

Ý Nga, 4.1.2016

*23 giờ = 11 giờ khuya

GIÀU CHƯA CHẮC VUI!

Mình như dưa với muống
Bao giờ cũng cần nhau
Cơm thiếu cà, rau muống?
Muối mè cũng đẹp màu!
Nghèo thì đã có sao!
Á Nghi**3.1.2016

AI KIA, AI KIA!

Đôi mắt tấp cỏ xanh xanh
Ai nhìn ai, kìa say đắm
Đầu nghiêng nghiêng, lời tự tình
Sao ai kia lại lúng túng?
Á Nghi**3.1.2016

CHIA TAY

Xe lửa nửa đêm lướt êm
Mang theo nỗi niềm ly biệt
Người đưa tiễn còn bên thềm,
Tay mềm, lệ mặn, ai biết?
Á Nghi, 3.1.2016

Xuân Muộn

Theo nhau vào mộng liêu trai
Xa xa thấp thoáng hình hài người xưa
Giờ là tháng mấy sang mùa?
Anh ơi xuân thắm, đông đưa hạ buồn!

Giọt tình hay hạt mưa tuôn
Khóc đi em lẽ tơ vương kiếp nào!
Vòng tay hương ấm ngọt ngào
Dù là mộng mị lao đao cõi đời.

Mùa xuân vẫn đến đẹp ngời
Xuân chờ, xuân đợi rồi bờ lòng nhau
Mùa thương lá úa xôn xao
Roi tàn đông đến với bao lạnh lùng.

Vẫn trong ta, dạ thủy chung
Trăm năm gắn bó ngàn trùng cách xa

NHỚ NHUNG HAY LỰA?

Rộn ràng, rối rắm, băng khuâng
Hoàng hôn luống cuống, lằng lằng, khù khờ
Bình minh lúng túng, ngu ngơ
Ngơ ngơ, ngẩn ngẩn, vật vờ nhớ nhung
*

Anh ơi! Má bảo: -Con khùng!
Điên điên, dại dại. Anh hùng cứu em!
Á Nghi**3.1.2016

SƯƠNG THƠ

Hạt sương trên lá, trên hoa
Đẹp bao nhiêu tỷ sát na, mắt người?
Chỉ vừa đủ một nụ cười!
Em gom đẹp ấy, xin mời vào thơ
Giữ hoài lóng lánh mộng mơ
Hiền hòa nét đẹp đơn sơ, mượt mà.
Á Nghi**3.1.2016

Khai Bút

Đời lại già thêm tuổi
Đạo chỉ vừa sanh ra
Xác thân đà sắp đuối
Tâm Linh khoẻ mạnh ha!
Trước ta chưa được biết
Nay TÂM đã ngộ rồi
Tất cả theo Thiên ý
Không chen lẫn cơ trời
Đời vô thường mây gió
Tâm Linh mãi trường tồn
Sống, TÂM trong bình an
Tự tại ta hưởng nhàn
Miên Du Đà Lạt
(Jan. 1st, 2016)

*Trái tim em vẫn thiết tha
Bên đời anh thuở ngọc ngà yêu thương.*

*Dù mưa, dù gió dậm trường
Dù sông, dù núi đại dương xa mờ
Tình em con sóng mộng mơ
Vỗ về lòng biển hồn chờ thiên thu.*
Ngọc Quyên

MỪNG TÂN NIÊN

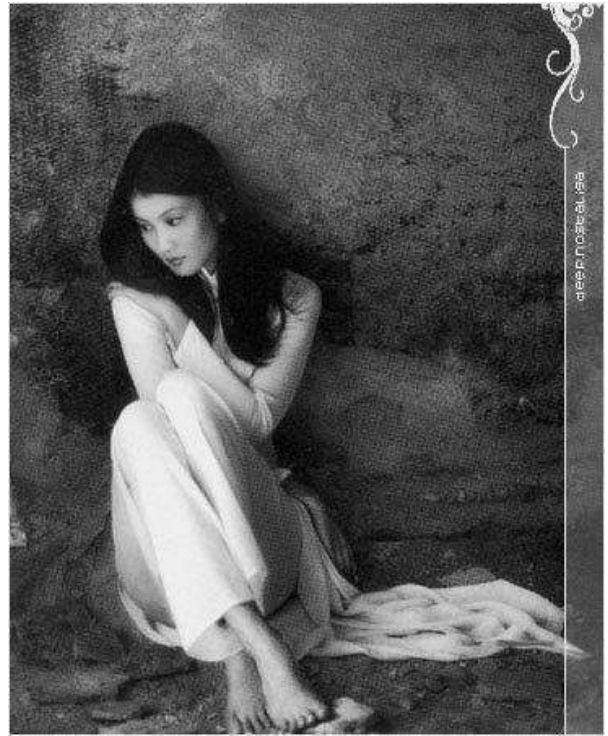
CHÚC khỏ nhục muôn dân **thành hạnh phúc**
MỪNG vang lừng **trống hùng dũng** Triệu Trung
NĂM tới tăm, u ám **sẽ sáng bừng**
MỚI: thuận lợi **cờ vàng bay phát phới!**
Ý Nga, 1-1-2016

BƯỚC MAU, KHÔNG QUÊN NGƯỜI PHÍA SAU

Bàn chân không thể đi nhiều
Nếu không giày dép cản điều đón đau
Nước, gai, đá, sỏi... cắt, bào
Lấy chi bảo vệ được nào đôi chân?

Ở đời, sống được yên thân
Phải nên chia sẻ, tri ân bao người!
Tắm thân yên ấm vui cười
Chớ quên công khó góp tươi thấm vào!

Dép êm, giày kín, bước mau
Thương người chậm chạp phía sau, chân trần.
Ý Nga, 1.1.2016

CÓ THU THÌ PHẢI CÓ CHI

Bàn tay không thể nắm hoài
Cũng không thể mở suốt ngày mà xin*
Dù cho keo kiệt giữ gìn
Đến khi nhắm mắt đồng tiền cũng đi.

Xin, xin, xin! Giữ được chi?
Nếu không bố thí, làm gì, giúp ai?

Ý Nga, 1.1.2016

*2 câu đầu: ý của thiền sư MOKUSEN (MOXIAN)

MỠI NGƯỜI CHỈ MỘT ĐÔI CHÂN

Sấm giầy tốt, đẹp đi xa
Nào đâu đẹp, tốt đường ra khỏi nhà
*
Vô chùa còn thiếu vị tha
Nhân duyên tốt, xấu, thiện, tà, ác tâm
Tùy lòng am hiểu pháp âm*
Phải đâu chỉ thoảng hương trầm ngộ ngay!

Tỳ kheo khát thực ngày ngày
Thánh tăng cũng phải thọ trai, tham thiền
Đi thôi, chớ chạy liên miên
Dép giày thì lắm! Chân hiền? Một đôi!

Nhân từ gánh vác, vun bồi
Tùy duyên khởi nghiệp, tùy thời độ sinh

Ý Nga, 1.1.2016

*PHÁP ÂM: xin hiểu theo nghĩa âm thanh giảng dạy đạo pháp

Lot Dông

Mũi nhưng

khoe đẹp

Dông nhưng

không

sun lại

dông dài

mũi nhọn em

Muôn chân đi được

em

em

Hay em

nhân ai

rắc thêm cho người

Ngày 1.1.2016

